

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์

เรา ไม่รู้ว่า ใคร เขียน หนังสือ เล่มนี้ หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์พูด ถึง ความ ตาย ของ กษัตริย์ดาวิด การ ปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนนมัสการ รูป เคารพ ต่าง ประเทศ และ การ แบ่งอิสราเอล เป็น สอง อาณาจักรในสมัยของกษัตริย์เรโหโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอล จนถึง กษัตริย์อาหิเศยาห์ เป้าหมายของหนังสือ 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ คือบันทึก ประวัติศาสตร์ของ อิสราเอล ตั้งแต่สมัยที่ อิสราเอล เจริญ มาก ที่สุด จนถึง การ ล่ม สุด ลงของ ประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้า จะ ทรง อวย พระ พร กษัตริย์ และ ประชาชน เมื่อ เขา รักษา พันธ สัญญา ของ พระองค์ไว้ และ พระเจ้า จะ ทรง ลงโทษ ผู้ที่ไม่เชื่อ ฟัง พระ ราช บัญญัติของ พระองค์ หนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีซาห์ด้วย

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกวาระระยะเวลาของหนังสือ เล่มนี้คือ 118 ปี

ดาวิดทรงพระชรา

¹ กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น ² เพราะฉะนั้น บรรดา ข้าราชการ ของ พระองค์ จึง กราบทูล ว่า “ขอ เสาะ หา หญิง สาว พรหมจารี มา ถวาย กษัตริย์เจ้า นาย ของ ข้า พระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และ ดูแล พระองค์ ให้เธอ นอน ใน พระทรง ของ พระองค์

เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น”³ เขา จึงได้ แสวงหา นางสาวที่ สวยงาม ตลอด ดินแดน อิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิซาคหญิงชาวชูเนม จึงได้นำเธอมาเฝ้า กษัตริย์⁴ หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และ อยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่

อาโดเนียฮ่างวางแผนการให้ตนเองเป็นกษัตริย์

⁵ ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเอง ขึ้นกล่าวว่า “เราเองจะเป็นกษัตริย์” และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวิ่งนำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง⁶ พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถ้ามว่า “ทำไมเจ้า กระทำ เช่นนี้เช่นนั้น” ท่าน เป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมา ถัดฮับซาโลม⁷ ท่าน ได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศ รุยาห์ และกับอาบิยาธาร์บุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและ ช่วยเหลืออาโดเนียห์⁸ แต่ศาโดกบุโรหิต และเบไนยาห์บุตร ชายเยโฮยาดา และนาธันผู้พยากรณ์กับชิมอีและเรอี และ พวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์⁹ อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศาลาแห่งเศเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชน ทั้งสิ้น แห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์¹⁰ แต่ท่าน มิได้เชิญนาธันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้ว ทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

นาธันกับพระนางบัทเชาวางแผนการ

¹¹ แล้วนาธันก็ทูลพระนางบัทเชาพระชนนีของซาโลม อนว่า “พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์ โอรสของ พระนางฮักกิทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้า พระองค์ก็มีได้ทรง ทราบ เรื่อง¹² เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ขอข้า

พระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้¹³ ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'โอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า "ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา" มิใช่หรือ โฉนอาโดนียาห์จึงทรงครองเล่าเพคะ'¹⁴ ดุเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไป เฝ้า และสนับสนุน พระเสาวนีย์ของพระองค์"¹⁵ แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไป เฝ้า กษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบิซาขาวชูเนมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์¹⁶ เมื่อพระนางบัทเชบากราบถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า "เจ้าประสงค์สิ่งใด"¹⁷ พระนางทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า 'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'¹⁸ ดุเถิด บัดนี้อาโดนียาห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่¹⁹ เธอได้ถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบิยาธาร์บุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่²⁰ โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอล ทั้งสิ้นก็เพ่งดูพระองค์ เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์²¹ มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอน

บุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด”²² ดูเถิด ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูล กษัตริย์อยู่ นาธัน ผู้พยากรณ์ก็เข้ามา²³ เขาทั้งหลายจึงกราบทูล กษัตริย์ว่า “ดูเถิด นาธัน ผู้พยากรณ์” เมื่อนาธันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ชบหน้าลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์²⁴ และนาธันกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า ‘อาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’²⁵ เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อ้วนพี และ แกะ เป็นอัน มาก และได้ เชื้อ เขียม บรรดา โอรส ของกษัตริย์ ทั้ง ผู้บัญชาการ กองทัพ และอาบียาธาร์ปุโรหิต และดูเถิด เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอ และกล่าวว่า ‘ขอกษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ’²⁶ แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาคาโด กปุโรหิต กับ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และซาโลมอน ผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้ เขียมไม่²⁷ เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้น โดย กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์”²⁸ แล้ว กษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า “จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา” พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วกษัตริย์ทรงปฎิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก³⁰ เราได้ปฎิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ‘ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา แทนเรา’ เรา ก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ”³¹ แล้วพระนางบัทเชบาก็ชบพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า “ขอก

ษัตริย์ดาวิด เจ้า นาย ของ หม่อม ฉันทง ทรง พระ เจริญ เป็น นิตย์”³² กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า “จง เรียก ศา โด ก บุโรหิต และ นาธัน ผู้พยากรณ์ กับ เบ ไน ยาห์บุตรชาย เย โฮ ยาตา มา หา เรา” เขา ทั้ง หลาย จึง เข้า มา เผ่า กษัตริย์³³ และ กษัตริย์ตรัสสั่ง เขา ทั้ง หลาย ว่า “จง พา ข้าราชการ ของ เจ้า นาย ของ เจ้า ไป จัด ให้ ชา โลมอน โอรส ของ เรา ขึ้น ซี ล้อ ของ เรา และ นำ เขา ลง ไป ที่ กี โอน³⁴ และ ให้ ศา โด ก บุโรหิต และ นาธัน ผู้พยากรณ์ เจิม ตั้ง เขา ไว้ เป็น กษัตริย์ เหนือ อิสราเอล ที่ นั้น แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย จง เป่า แตร และ ประกาศ ว่า ‘ขอ กษัตริย์ ชา โลมอน ทรง พระ เจริญ’³⁵ แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย จง ติดตาม เขา ขึ้น มา และ เขา จะ มา นั่ง บน บัลลังก์ ของ เรา เพราะ ว่า เขา จะ ได้ เป็น กษัตริย์ แทน เรา เรา ได้ กำหนด ตั้ง เขา ไว้ ให้ เป็น ผู้ ครอบ ครอบ เหนือ อิสราเอล และ เหนือ ยูดาห์”³⁶ และ เบ ไน ยาห์บุตรชาย เย โฮ ยาตา ได้ กราบ ทูล ต่อ บกษัตริย์ ว่า “เอ เมน ขอ พระ เย โฮ วาห์ พระ เจ้า แห่ง กษัตริย์ เจ้า นาย ของ ข้า พระ องค์ ตรัส ตั้ง นั้น เทอญ³⁷ พระ เย โฮ วาห์ ได้ ทรง สถิต กับ กษัตริย์ เจ้า นาย ของ ข้า พระ องค์ มา แล้ว ฉันทง ก็ ขอ ทรง สถิต กับ ชา โลมอน ฉันทง นั้น และ ขอ ทรง กระ ทำ ให้ พระ ที่ นั่ง ของ พระ องค์ ใหญ่ ยิ่ง กว่า พระ ที่ นั่ง ของ กษัตริย์ ดาวิด เจ้า นาย ของ ข้า พระ องค์”³⁸ ดังนั้น ศา โด ก บุโรหิต นาธัน ผู้พยากรณ์ และ เบ ไน ยาห์บุตรชาย เย โฮ ยาตา และ คน เคเรธิ กับ คน เปเลท ได้ ลง ไป จัด ให้ ชา โลมอน ประทับ บน ล้อ พระ ที่ นั่ง ของ กษัตริย์ ดาวิด และ ได้นำ ท่าน มา ถึง กี โอน

การเจิมตั้งชาโลมอนไว้ที่กีโอน

³⁹ แล้ว ศา โด ก บุโรหิต ได้นำ เขา สัตว์ ที่ บรรจุน้ำมัน มา จาก พลัปปลา และ เจิม ตั้ง ชา โลมอน ไว้ และ เขา ทั้ง หลาย ก็ เป่า แตร และ ประชาชน ทั้ง ปวง กล่าว ว่า “ขอ กษัตริย์ ชา โลมอน ทรง พระ เจริญ”⁴⁰ และ ประชาชน ทั้ง ปวง ก็ ตาม เสด็จ ไป เป่า ปี

และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย

แผนการของอาโดเนียห์พ่ายแพ้

41 อาโดเนียห์ และ บรรดา แขก ที่อยู่กับท่าน เมื่อ รับประทาน เสร็จ แล้วก็ได้ยิน เสียง นั้น และ เมื่อ โยอาบ ได้ยิน เสียง แตร ก็พูดว่า “เสียง อีกทีก็ คริกโครม นี้ที่ในกรุง หมายความว่า ภาวะไร” 42 ขณะที่ เขา กำลัง พูด อยู่ ดูเถิด โยนาธาน บุตร ซาอูบิ ยาธาร์ปุโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า “เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมาก จึงนำข่าวดีมา” 43 โยนาธาน กราบเรียนอาโดเนียห์ว่า “หาได้ เพราะกษัตริย์ดาวิด เจ้านายของเรา ทั้งปวง ได้ทรงกระทำให้ซาโลมอน เป็นกษัตริย์ 44 และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดกปุโรหิต นาธันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคเรธิ และคนเปเลทตามซาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอน ประทับบน ล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ 45 และศาโดกปุโรหิต กับนาธันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กีโฮน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอีกทีก็คริกโครม นี้เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน 46 ซาโลมอน ได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย 47 ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนนั้น ลือไปถึงกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์’ แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่บรรทม 48 และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า ‘สาธุการแด่พระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเอง ได้เห็นแล้ว’” 49 แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของ

อาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน ⁵⁰ ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงงอนของแท่นบูชา ⁵¹ มีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า “ดูเถิด อาโดเนียห์กษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงงอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า ‘ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ’ ” ⁵² และซาโลมอนตรัสว่า “ถ้าแม้เขาส้ำแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย” ⁵³ กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า “จงกลับไปวังของท่านเถิด”

2

ดาวิดสั่งสอนซาโลมอน

¹ เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า ² “เรากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็ง และสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย ³ และจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า คือ ดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำเริญในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในทีใดๆที่เจ้าไป ⁴ เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวอนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้า ระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของ

เขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจ
 ของเขา (พระองค์ตรัสว่า) ราชาวงศ์จะไม่ขาดชายที่จะนั่ง
 บนบัลลังก์ของอิสราเอล' ⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า
 โยอาบบุตรนางเศรฺยูยาห์ได้กระทำอะไร แก่เรา คือว่า เขา
 ได้ กระทำ ประการใด แก่ผู้บัญชาการ ทั้ง สอง แห่ง กองทัพ
 ของอิสราเอล คือกระทำแก่อับเนออร์บุตรเนออร์ และแก่อา
 มาสาบุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกใน
 ยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยาม
 สงครามลงบนรัศมีกระดูกที่เอวของเขา และลงบนรองเท้า
 ของเขา ⁶ เพราะฉะนั้น เจ้า จึง กระทำ ให้ เหมาะสม ตาม
 ปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ ศิระษะหงอกของเขา ลง ไปสู่
 แดน คนตาย อย่าง สันติ ⁷ แต่จง ปฏิบัติด้วย ความ เมตตา
 ต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอม
 ให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับพระทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่า
 เมื่อเราหนีจากอับซาโลมพี่ชายของเจ้า นั้น เขาทั้งหลาย
 ได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ ⁸ และดูเถิด
 มีซิเมอียบุตรเก-ราคนเบนยามินจากบ้านบาฮูริมอยู่กับเจ้า
 ด้วย เขาเป็นผู้ดำเราอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยัง
 มาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเรา
 จึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า 'เราจะไม่
 ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ' ⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่า
 เขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่
 ควรจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศิระษะหงอก
 ของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต"

ดาวิด สิ้นพระชนม์ ซาโลม อขึ้นครองราชย์ (1 พศต
 29:23-30)

10 แล้ว ดาวิดก็ บรรทม หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด 11 และเวลาที่ดาวิด ทรง ครอบ ครอบ อยู่ เหนืออิสราเอลนั้น เป็น สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 12 ดังนั้นแหละ ซาโลมอน จึง ประทับบน พระที่นั่ง ของ ดาวิด ราชนิเวศน์ ของ พระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่

อาโดเนียห์ถูกประหารชีวิต

13 แล้วอาโดเนียห์โอรสของ พระนาง อักกิท ได้เข้า เฝ้า พระนางบัทเชบา พระสนม ของ ซาโลมอน พระนาง มี พระเสาวนีย์ว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ” ท่านทูลว่า “อย่างสันติ ขอรับ กระหม่อม” 14 แล้วท่านทูลว่า “เกล้า กระหม่อม มี เรื่องที่จะทูลพระองค์” พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า “จงพูดไปเถิด” 15 ท่านจึงทูลว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ หมายใจ ว่า กระหม่อม จะ ได้ ครอบ ครอบ อย่างไร ก็ ดี ราชาอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของ เธอ จากพระเยโฮวาห์ 16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย” พระนาง มี พระเสาวนีย์ ต่อ เธอ ว่า “จงพูดไปเถิด” 17 และท่านทูลว่า “ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบีซา กชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม” 18 พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า “ดีแล้ว เราจะทูล กษัตริย์ แทน เจ้า” 19 พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้น ต้อนรับพระนาง และทรง คำนับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระสนมนี้ พระนางก็เสด็จประ

ทับที่ เบื้องขวาของพระองค์ ²⁰ แล้วพระนางทูลว่า “แม่จะ
 ขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสศแม่เลย” และ
 กษัตริย์ทูลพระนางว่า “ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสศเสด็จ
 แม่” ²¹ พระนางทูลว่า “ขอ ยกอาบิซา กชาว ชู เนม ให้ กับ
 อาโดเนียห์ เซษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด” ²² กษัตริย์ซา
 โลมอน ตรัสตอบ พระชนนีของพระองค์ว่า “โฉนเสด็จแม่
 จึงขออาบิซา กชาว ชู เนม ให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอ
 ราชอาณาจักรให้เขาเสีย ด้วย เพราะเขา เป็นพระเซษฐา
 ของผม และฝ่ายเขามีอาบิยาธาร์ปุโรหิต และโยอาบบุตร
 นางเศรฺยูห์” ²³ แล้วกษัตริย์ซาโลมอน ทรงปฏิญาณใน
 พระนามของพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อา
 โดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผม
 และให้หนักยิ่งกว่า ²⁴ เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรง
 พระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้ง
 ผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้
 เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้อง
 ตายในวันนี้ฉันนั้น” ²⁵ ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งใช้
 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเน
 ยห์เสีย และท่านก็ตาย

อาบิยาธาร์ถูกไล่ออกจากหน้าที่ปุโรหิต

²⁶ ส่วน อาบิยาธาร์ปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า “จง ไป
 อยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย
 แต่ในเวลานี้เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าหามือบ
 ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดา
 ของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจ
 ของราชบิดาเรา” ²⁷ ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาธาร์เสีย
 จากหน้าที่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพ

ระวางณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศวานของเอลีที่เมืองซีโลห์

โยอาบถูกประหารชีวิตเพราะท่านฆ่าอับเนอร์

28 เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับซาโลม ท่านได้สนับสนุนนาโธเนียห์โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงงอนแทนบูชาไว้ 29 เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า “โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และดูเถิด เขาอยู่ข้างแท่นบูชานั่น” ซาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า “จงไปประหารชีวิตเขาเสีย” 30 เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า “กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด” ท่านตอบว่า “ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่” แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า “โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้” 31 กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า “จงกระทำตามที่เขาบอก จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไร้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากรู และจากวงศวานบิดาของเรา 32 พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตบนิรันดร์ของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชนิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอริผู้บัญชาการกองทัพของอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์ 33 ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตบนิรันดร์ของโยอาบและบนิรันดร์เชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์”

³⁴ แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เบไนยาห์รับ ตำแหน่ง เป็น แม่ทัพ ศาโดกรับ ตำแหน่ง เป็นมหาปุโรหิต

³⁵ กษัตริย์ได้ทรง แต่ง ตั้ง เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพบกเยออบ และกษัตริย์ก็ทรง แต่ง ตั้ง ศาโดก ผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบียาธา

ซิเมอีถูกประหารชีวิต

³⁶ แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า “ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่น ไปที่ไหนเลย ³⁷ เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารขิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบน ศิระษะของเจ้าเอง” ³⁸ และซิเมอีทูลกษัตริย์ว่า “ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์ จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น” ซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ³⁹ ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปยังอาคิซโอรสของมาอาคากษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายกซิเมอีว่า “ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท” ⁴⁰ ซิเมอีก็ลุกขึ้น ผูกอานซีลาไป เฝ้าอาคิซที่เมืองกัท เพื่อเสาะหาทาสของตน ซิเมอีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท ⁴¹ และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าซิเมอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ⁴² กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกซิเมอีมาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า “เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า ‘ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าจะไป

ที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่' และท่านก็ได้ตอบเราว่า 'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว' ⁴³ ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น" ⁴⁴ กษัตริย์ตรัสกับซีเมอีว่า "ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง" ⁴⁵ แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์" ⁴⁶ แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และเขาก็ออกไปประหารชีวิตซีเมอีเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

3

ซาโลมอนทรงแต่งงานกับราชธิดาของฟาโรห์

¹ ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ ² อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตว์บูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ ³ ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

กษัตริย์ถวายเครื่องสัตว์บูชาที่เมืองกิเบโอน (2 พศด 1:2-6)

⁴ และ กษัตริย์ เสด็จ ไปที่ เมืองกิเบโอน เพื่อ ถวาย เครื่อง สัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่น เป็นมหาบูชาสถานสูง ซาโลมอน ทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชา นั้น

ซาโลมอน ทูลขอสติปัญญา (2 พศต 1:7-13)

⁵ พระ เยโฮวาห์ ทรง ปราบกฎ แก่ ซาโลมอน ที่ เมืองกิเบโอน เป็น พระสุบิน ใน กลาง คคืน และ พระเจ้า ตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด” ⁶ และซาโลมอนตรัสว่า “พระองค์ได้ทรง สำแดง ความเมตตา ยิ่งใหญ่ แก่ดาวิด พระราชบิดา ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่า เสด็จพ่อ ดำเนินต่อ พระพิภคร์พระองค์ ด้วยความจริง และความชอบธรรม ด้วยจิตใจ เทียงตรง ต่อพระองค์ และพระองค์ ทรงรักษา ความเมตตา ยิ่งใหญ่ นี้ไว้ เพื่อ เสด็จพ่อ และได้ ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่ง แก่เสด็จพ่อ ให้ นั่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้” ⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่า ข้าพระองค์ เป็น แต่เด็ก บัดนี้พระองค์ ทรง กระทำ ให้ผู้รับใช้ของ พระองค์ เป็น กษัตริย์ แทน ดาวิด เสด็จพ่อ ของ ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ ไม่ทราบว่าจะ เข้านอกออก ในอย่างไร ถูก ⁸ และผู้รับใช้ของพระองค์ ก็อยู่ท่ามกลาง ประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะ นับหรือ คำนวณ ประชาชน ก็ไม่ได้ ⁹ เพราะฉะนั้น ขอพระองค์ ทรง ประทาน ความ คิด ความ เข้าใจ แก่ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ เพื่อ จะ วินิจฉัย ประชาชน ของ พระองค์ เพื่อ ข้าพระองค์ จะ ประจักษ์ ใน ความ ผิดแผก ระหว่าง ดี และ ชั่ว เพราะว่า ผู้ใด เล่า จะ สามารถ วินิจฉัย ประชาชน ใหญ่ ของ พระองค์ นี้ได้” ¹⁰ ที่ซาโลมอน ทูลขอ เช่นนี้ ก็เป็นที่พอพระทัยของ พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ พระเจ้า จึง ตรัส กับ ซาโลมอน ว่า “เพราะเจ้า ได้ขอสิ่ง นี้ และมี ได้ขอ ชีวิต ยืนยาว หรือ ความ มั่งคั่ง หรือ ชีวิต ของ บร

รดาศัตร์ของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย ¹² ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญา และความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า ¹³ เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่า ตลอดวัน เวลาทั้ง สิ้น ของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่น เปรียบ เทียบ กับ เจ้า ได้ ¹⁴ และ ถ้า เจ้าจะดำเนิน ตามทาง ของเรา รักษา กฎเกณฑ์ ของเรา และบัญญัติของ เรา ดัง ดาวิด บิดา ของ เจ้า ได้ ดำเนิน นั้น เรา ก็ จะ ให้ วัน เวลา ของ เจ้า ยืนยาว” ¹⁵ และ ซา โลมอน นุกี ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

การพิสูจน์สติปัญญาของซาโลมอน

¹⁶ แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้า กษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁷ หญิงคนหนึ่งทูลว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน ¹⁸ ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น ¹⁹ แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสีย ในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ ²⁰ พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไป

1 พงศ์กษัตริย์ 3:21-161 พงศ์กษัตริย์ 3:28

เสียชีวิตจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ ²¹ เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้า เพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิด เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา” ²² แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า” หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน” เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²³ แล้วกษัตริย์ตรัสว่า “คนหนึ่งพูดว่า ‘คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่ และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว’ และอีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉัน เป็น คนที่มีชีวิต’ ” ²⁴ และกษัตริย์ตรัสว่า “เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง” เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²⁵ และกษัตริย์ตรัสว่า “จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง” ²⁶ แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็อย่าทรงฆ่าเสีย” แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า “อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเถิดเพคะ” ²⁷ แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า “จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น” ²⁸ อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า

พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

4

ข้าราชการผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลในอาณาจักรของซาโลมอน

¹ กษัตริย์ซาโลมอน เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
² และคนต่อไปนี้ เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาซาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นปุโรหิต ³ เอลีโฮเรฟและอาหิยาห์บุตรชายซิบา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิลูต เป็นเจ้ากรมสารบรรณ ⁴ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบิยาธาร์เป็นปุโรหิต ⁵ อาซาริยาห์บุตรชายนาธันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์ ⁶ อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนिरัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา

ข้าหลวงสิบสองคน เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์สำนัก

⁷ ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี ⁸ ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ⁹ เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในซาอัลบิม เบธเซเมช และเอโลนเบธยานัน ¹⁰ เบนเฮเสด ประจำในอารูบโบท โสโคห์และแผ่นดินเอเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา ¹¹ เบนอาบีนาดับ ประจำในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีทาฟทิดาของซาโลมอนเป็นชายา ¹² บานานาบุตรชายอาหิลูต ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบธซานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างศาเรธานเชิงเมืองยิสเรเอล และตั้ง

แต่เบธซานถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงฝากข้างโน้นของโยกเนอัม ¹³ เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีท้องถื่นอารโอบ ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่แก่เขา ¹⁴ อาตินาบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม ¹⁵ อาหิมายัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บาเสมัทธิดาของซาโลมอนเป็นชายา ¹⁶ บากานบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลท ¹⁷ เยโฮซาฟบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ ¹⁸ ซิเมอีบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน ¹⁹ เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอ๊กษัตริย์แห่งเมืองบาซาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น ²⁰ คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดั่งเม็ดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน ²¹ และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอน ตลอดวัน เวลา แห่ง พระชนม์ชีพของพระองค์ ²² เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือ ยอดแป้งสามสิบโคระและแป้งหกสิบโคระ ²³ วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก็งและไก่อ้วน ²⁴ เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ ²⁵ ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดาน

กระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน²⁶ ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับบรรดาของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน²⁷ และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสปียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย²⁸ ทั้งข้าวบาร์เลย์ และฟางข้าวสำหรับม้า และม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้มีรับสั่งแก่ทุกคน

สติปัญญาของซาโลมอนมาจากพระเจ้า

²⁹ และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญา และความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล³⁰ และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์³¹ เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสร่าห์ และเฮมาน คาลโคล์ และดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ³² พระองค์ตรัสสุภาสิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท³³ พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่า ด้วยทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลานและปลา³⁴ และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

5

ซาโลมอนเตรียมสำหรับการสร้างพระวิหาร (2 พศต 2:1-16)

¹ ฝ่าย ฮีราม มกษัตริย์ เมือง ไท ระ ได้ ส่ง ข้าราชการ ของ ท่าน มา เฝ้า ซา โลม อน เมื่อ ท่าน ได้ ยินว่า เขา ได้ เจริญ ตั้ง พระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะฮีรามรักดาวิดอยู่เสมอ ² และซาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังฮีรามว่า ³ “ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ⁴ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ทรง ประทาน ให้ ข้าพเจ้า ได้ หยุด พักรอบ ด้าน ปฏิปักษ์หรือเหตุร้ายก็ไม่มี ⁵ ดุเถิด ข้าพเจ้า จึง ประสงค์ จะ สร้าง พระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา’ ⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสิดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้า จะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีดอน” ⁷ และอยู่มาเมื่อฮีรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้” ⁸ และฮีรามก็ใช้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า “ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่ง

ไป ยัง ข้าพเจ้า แล้ว ข้าพเจ้า พร้อม ที่ จะ กระทำ สิ่ง สารพัด ตาม ที่ ท่าน ประารถนา ใน เรื่อง ไม้ สน สีดาร์ และ ไม้ สน สาม ใบ ⁹ ข้าราชกร ของ ข้าพเจ้า จะ นำ ลง มา จาก เลบานอน ถึง ทะเล และ ข้าพเจ้า จะ ผูก แพ ล่อง มา ตาม ทะเล ถึง ที่ ที่ ท่าน จะ กำหนด ให้ และ ข้าพเจ้า จะ ให้ แก่ แพ ที่ นั้น ขอ ท่าน มา รับ เอา และ ขอ ท่าน ส่ง เสบียง อาหาร แก่ สำ นั กวัง ของ ข้าพเจ้า ก็ แล้ว กัน เป็น ที่ พอ ใจ ข้าพเจ้า แล้ว” ¹⁰ ฮีราม จึง ได้ จัด ส่ง ไม้ สน สีดาร์ และ ไม้ สน สาม ใบ ให้ แก่ ชา โลม อน ตาม ที่ พระ องค์ มี พระ ประสงค์ ทุก ประการ ¹¹ ฝ่าย ชา โลม อน ทรง ประทาน ข้าว สาลี ให้ เป็น อาหาร แก่ สำ นั กวัง ของ ฮีราม สอง หมื่น โคระ และ น้ำมัน บริสุทธี ยี่สิบ โคระ ชา โลม อน ทรง ประทาน แก่ ฮีราม เป็น ปีๆ ไป อย่าง นี้ แลละ ¹² และ พระ เย โหว่า ห์ พระ ราช ทาน สติ ปัญญา แก่ ชา โลม อน ดัง ที่ พระ องค์ ทรง สัญญา ไว้ และ มี สันติ ภาพ พระ หว่าง ฮีราม และ ชา โลม อน และ ทั้ง สอง ก็ ทรง กระทำ สนธิ สัญญา กัน

พวกกรรมกรเพื่อสร้างพระวิหาร

¹³ กษัตริย์ ชา โลม อน ทรง เกณฑ์ แรงงาน จาก คน อิสราเอล ทั้ง ปวง คน ที่ ถูก เกณฑ์ แรง นั้น ได้ สาม หมื่น คน ¹⁴ และ พระ องค์ ทรง ใช้ เขา ไป ยัง เลบานอน เวร ละ หนึ่ง หมื่น คน ต่อ เดือน เขา จะ อยู่ ที่ เลบานอน เดือน หนึ่ง และ อยู่ บ้าน สอง เดือน และ อา โด นี รัม เป็น ผู้ บัง คับ บัญชา พวก ถูก เกณฑ์ แรง ¹⁵ ชา โลม อน มี คน ขน ของ หนัก เจ็ด หมื่น คน และ คน สกัด หิน ใน ถิ่น เทือก เขา แปรต หมื่น คน ¹⁶ นอกจาก ข้าราชกร ผู้ใหญ่ ของ ชา โลม อน ซึ่ง เป็น ผู้ ดู แลก การ งาน นี้ ก็ มี อีก สาม พัน สาม ร้อย คน ซึ่ง เป็น ผู้ ปก ครอง ดู แล ประชาชน ผู้ ดำ เนิน งาน ¹⁷ กษัตริย์ ทรง บัญชา และ เขา ทั้ง หลาย สกัด ก้อน หิน ใหญ่ มี ค่า ออก มา เพื่อ วาง ราก ฐาน ของ พระ นิเวศ ด้วย หิน ที่ แต่ง แล้ว ¹⁸ ดังนั้น พนักงาน ก่อ สร้าง ของ ชา โลม อน และ พนักงาน ก่อ

สร้างของอีราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

6

การเริ่มสร้างพระวิหาร (2 พศต 3:1-2)

1 อยู่มา ในปีที สี่ร้อย แปด สิบ หลัง จาก ที่ ชน อิสราเอล ออก มา จาก แผ่นดินอียิปต์ ในปีที สี่แห่งการ ที่ ชา โลม อ นคร ครอบ ครอง อิสราเอล ใน เดือน ศีฟ ซึ่ง เป็น เดือน ที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การพรรณนาถึงพระวิหาร

2 พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสามสิบศอก 3 मुखหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้น ยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก 4 และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศ มีขอบสอบออกข้างนอก 5 พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถง และที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ 6 ห้องชั้นล่างที่สุด กว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักบัวไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม่รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ 7 เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง 8 ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม 9 พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้ และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ

มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์¹⁰ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์¹¹ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า¹² “เกี่ยวข้องกับพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เรายังจะทำ ถ้อยคำของเรา กับ เจ้า ซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของ เจ้า นั้น ให้สำเร็จ¹³ และเรา จะ อยู่ใน หมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย”¹⁴ ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ¹⁵ พระองค์ทรงกรุณียงข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณียงในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ¹⁶ พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศ ยี่สิบ ศอก ด้วย กระดาน ไม้ สน สี ดาร์ จาก พื้น ถึง ไม้เพดาน และพระองค์ ทรง สร้าง ห้อง นี้ภายใน ให้เป็น ห้อง หลัง คือ ที่บริสุทธิ์ที่สุด¹⁷ ตัวพระนิเวศคือ ห้อง โถง ซึ่ง อยู่ ส่วน หน้า นั้นยาวสี่สิบศอก¹⁸ มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย¹⁹ พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น²⁰ ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูง ยี่สิบศอก และพระองค์ ทรง บู ด้วย ทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรง กรุ แทนบุชาด้วย ไม้ สน สี ดาร์ ด้วย²¹ และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ²² และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วย

ทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบูชาทั้งแท่นที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ ²³ ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเศรฐสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก ²⁴ ปีกข้างหนึ่งของเศรฐยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเศรฐยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก ²⁵ เศรฐอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เศรฐทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน ²⁶ ความสูงของเศรฐรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเศรฐอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน ²⁷ พระองค์ทรงวางเศรฐไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเศรฐนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเศรฐอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ ²⁸ และพระองค์ทรงบุเศรฐด้วยทองคำ ²⁹ พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศรฐ และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก ³⁰ ผนังของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก ³¹ สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบน และวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่ง ในหัวของขนาดของผนัง ³² พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเศรฐ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแผ่ทองคำหุ้มเศรฐและห้อมต้นอินทผลัม ³³ พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง ³⁴ และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบาน

ประตูหนึ่งก็หมุนได้³⁵ พระองค์ทรงแกะเศรฐ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสม่ำเสมอ กันบนงานแกะสลักนั้น³⁶ พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง³⁷ ในปีทีสี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนคิฟ³⁸ และในปีทีสิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนทีแปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

7

การพรรณนาถึงพระวิหารและเครื่องตกแต่งต่างๆ

1 ชาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น
2 พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา³ ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง⁴ มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว⁵ ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว⁶ และพระองค์ทรงสร้างท้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอก และกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า⁷ และพระองค์ทรงสร้างท้องพระโรงพระที่นั่งเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือท้องพระโรงฟินิศจัย ก็ทำทั้งห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย⁸ พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในท้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนท้องพระโรง

นี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมหี 9 ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่ 10 ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหีมา หินขนาดแปดและสิบศอก 11 ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์ 12 กำแพงลานใหญ่มีหิน สกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ฐานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย 13 กษัตริย์ซาโลมอนทรงใช้คนให้นำฮิรามมาจากเมืองไทระ 14 ท่านเป็นบุตรชายของหญิงมายตระกูลนฟทาสิ และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทระ เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจ และฝีมือที่จะทำงานทุกอย่าง ด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน และทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ 15 ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสองสิบแปดศอก วดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก 16 ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอัน ด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก 17 แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วยมาลัยโซ่สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง 18 ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง 19 ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก 20 บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้ว ซึ่งอยู่ถัด

ตาข่าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบ เป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน ²¹ ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่า ยา คิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่า โบ อัส ²² และบนยอดเสานั้น เป็นลาย ดอกบัว งานของเสาก็ สำ เร็จตั้ง นี้แหละ ²³ แล้วท่านได้หล่อชั้นสาครเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก ²⁴ ใต้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่ง ศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร ²⁵ ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนบัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางชั้นสาครอยู่บนบัว ส่วนหลังทั้งหมดของบัวอยู่ด้านใน ²⁶ ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของชั้นทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่าง ดอกบัว บรรจุได้สองพันบัท ²⁷ ท่านทำแท่นทอง สัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาว สี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก ²⁸ ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผงแผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ ²⁹ บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเศรฐ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโต และ วัว มี ลวดลาย เป็น มาลัย ฝักอ่อน ³⁰ แล้ว แท่น หนึ่งๆ มี ล้อ ทอง สัมฤทธิ์สี่ล้อ และมี เพลา ทอง สัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ชั้นที่หนุนอันหนึ่งหล่อมี มาลัย ห้อยข้างๆ ทุกข้าง ³¹ ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่ เขาทำแท่น ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และ แผง นั้นก็สี เหลี่ยม ไม่กลม ³² ล้อ ทั้ง ล้อ อยู่ ใต้ แผง เพลา ล้อ นั้น เป็น ชั้น เดียวกับ แท่น ล้อ อัน หนึ่ง สูง หนึ่ง ศอก คืบ ³³ ล้อ นั้น เขา ทำ เหมือน ล้อ ธรบ ทั้ง เพลา ขอบ ล้อ ซี่ และ ดุม

ก็หล่อ³⁴ แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชั้นเดียวกับแท่น³⁵ ที่บนยอดแท่นมีแถบกลม ยอดสูง คีบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น³⁶ ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูปเศรฐสิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมาลัยรอบ³⁷ ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกัน และรูปเดียวกัน³⁸ ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สิบลูก ชั้นลูกหนึ่ง จูสีสิบบาท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นละลูกทั้งสิบแท่น³⁹ ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้⁴⁰ ฮีรามได้ทำชั้น พลั่ว และขามด้วย ดังนั้นฮีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁴¹ เสาสองต้น คิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสอง ผืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำ ซึ่งอยู่บนยอดเสา⁴² และลูกทึบทิมสี่ร้อยสำหรับตาข่ายสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทึบทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสา⁴³ แท่นสิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น⁴⁴ และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวีวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ชั้นสาคร⁴⁵ หม้อ พลั่ว และขาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งฮีรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำได้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน⁴⁶ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศาเรธาน⁴⁷ ซาโลมอนทรงหาได้ช่างเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์⁴⁸ ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่อง

ใช้ทั้ง ลี้น ซึ่ง อยู่ใน พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์ คือ แทน
 บุชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วย
 ทองคำ ⁴⁹ ซึ่งประทีปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวา
 ห้าอัน อยู่ทางด้านซ้ายห้าอัน ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้
 ตะเกียง และตะไกรตัดไล่ตะเกียงทำด้วยทองคำ ⁵⁰ อย่าง
 ตะไกรตัดไล่ตะเกียง ขาม ช้อน และกระถางไฟทำด้วยทอง
 คำบริสุทธิ์ และเตรียมสำหรับประตูของส่วนชั้นในพระนิเวศ
 คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร
 ก็ทำด้วยทองคำ ⁵¹ บรรดากิจการ ซึ่ง กษัตริย์ซาโลมอน
 กระทำเกี่ยวด้วยพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้
 และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวาย
 ไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ
 และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

8

หีบพันธสัญญาและสง่าราศีของพระเจ้าในพระวิหาร (2
 พศต 5:2-14)

¹ แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
 และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคน
 อิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม
 เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจาก
 นครดาวิด คือเมืองศิโยน ² และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอล
 ก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงใน
 เดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด ³ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของ
 อิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ ⁴ และเขาทั้งหลายนำ
 หีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่อง
 ใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดา

บุโรหิตและคนเลวี่หามขึ้นมา⁵ และกษัตริย์ซาโลมอน และ ชุมนุมนชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับ พระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะ นับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้⁶ แล้วบุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญา ของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระ นิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้อีกเศรฐ ⁷ เพราะว่าเศรฐ นั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุม เหนือหีบ และไม้คานของหีบ⁸ พวกเขาตั้งคานหามของหีบนี้ นอออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่ง อยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และ คานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁹ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจาก ศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โหเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ ทรงกระทำพันธสัญญา กับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลาย ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์¹⁰ และอยู่มาเมื่อบุโรหิตออกมา จากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ บุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่า ราชิของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ซาโลมอนให้พรแก่ชุมนุมนชน (2 พศด 6:1-11)

¹² แล้ว ซา โลม อนตรัสว่า “พระ เย โฮ วาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับ ใน ความ มีด ทิบ ¹³ ข้าพระองค์ได้สร้าง พระ นิเวศ อัน เป็นที่ ประทับ สำหรับ พระองค์ เป็น สถาน ที่ ถาวร เพื่อ พระองค์ จะ ทรง สถิต อยู่เป็น นิตย์ ” ¹⁴ แล้ วกษัตริย์ก็หัน มา และ ทรง ให้ พร แก่ ชุมนุมน ชน อิสราเอล ทั้ง ปวง (ขณะ ที่ชุมนุมน ชน อิสราเอล ทั้ง ปวง ยืน อยู่)¹⁵ พระองค์ตรัสว่า “สาธุการ แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า แห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำ ให้ สำ เร็จด้วย พระหัตถ์ ของ

พระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ¹⁶ ‘ตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามีได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา’ ¹⁷ ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ¹⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำติดอยู่แล้ว ในเรื่อง ความตั้งใจของเจ้า ¹⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า จะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา’ ²⁰ บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ²¹ ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

คำอธิษฐานเพื่อถวายพระวิหาร (2 พศต 6:12-42)

²² แล้ว ซาโลมอน ประทับยืน หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ ออกสู่ฟ้าสวรรค์ ²³ และทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือ

ที่แผ่นดิน เบื้อง ล่าง ผู้ทรง รักษา พันธ สัญญา และ ทรง สำแดง ความ เมตตา แก่ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ซึ่ง ดำเนิน อยู่ ต่อ พระ พักตร์พระองค์ด้วย สิ้น สุดใจ ของ เขา

²⁴ พระองค์ได้ทรง กระทำ กับ ดา วิด บิดา ของ ข้า พระองค์ ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญา ไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วย พระโอษฐ์ ของ พระองค์ และ พระองค์ได้ทรง กระทำ ให้สำเร็จ ใน วัน นี้ ด้วย พระหัตถ์ ของ พระองค์ ²⁵ ข้า แต่ พระ เย โห วาห์ พระเจ้า แห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษา สิ่งที่พระองค์ทรงสัญญา ไว้ กับ ดา วิด ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ ราช บิดา ของ ข้า พระองค์ว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่า ลูก หลาน ทั้ง หลาย ของ เจ้า จะ รมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น’ ²⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้า แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวอนะของพระองค์จง ดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับ ผู้รับ ใช้ของพระองค์ คือดา วิด บิดา ของ ข้า พระองค์ ²⁷ แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดิน โลกหรือ ดูเถิด ไฟสวรรค์ และไฟสวรรค์อันสูงที่สุดยัง รับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะ รับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ²⁸ แต่ขอพระองค์สนพระทัยใน คำอธิษฐานของ ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ และใน คำวิงวอนนี้ โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถับเสียงร้อง และคำอธิษฐานซึ่ง ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้ ²⁹ เพื่อว่าพระเนตร ของ พระองค์ จะทรงลืมอยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้ง กลาง คิน และ กลาง วัน คือ สถานที่ ซึ่ง พระองค์ได้ตรัสว่า ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถับคำอธิษฐาน ซึ่ง

ผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้³⁰ และขอ พระองค์ ทรง สดับ คำ วังวอน ของ ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ และของ อิสราเอล คนชาติ ของ พระองค์ เมื่อ เขา อธิษฐาน ตรง ต่อ สถานที่นี้ ขอ พระองค์ ทรง สดับอยู่ใน ไฟ สวรรค์ อัน เป็นที่ ประทับ ของ พระองค์ และเมื่อ พระองค์ ทรง สดับ แล้ว ก็ขอ พระองค์ ทรง ประทาน อภัย³¹ เมื่อ ชาย คนใด กระทำการ ละเมิด ต่อ เพื่อนบ้าน ของ เขา และ ถูก บังคับ ให้ ทำ สัตย์ปฎิญาณ และ เขา มา ให้ คำ ปฎิญาณ ต่อ หน้า แทน บูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้³² ขอพระองค์ทรงสดับใน ไฟ สวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำ ความ ประพฤติ ของ เขา ให้กลับ ตกบน ศิระษะ ของ ตัว เขาเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่ เขาตาม ความชอบ ธรรม ของ เขา³³ เมื่ออิสราเอลคนชาติ ของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาป ต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับ พระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอน ต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้³⁴ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในไฟ สวรรค์ และ ประทาน อภัย แก่ บาป ของ อิสราเอล คนชาติ ของ พระองค์ และ ขอ ทรง นำ เขา กลับ มายัง แผ่น ดิน ซึ่ง พระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³⁵ เมื่อ ไฟ สวรรค์ ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลาย ได้กระทำบาป ต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อ สถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับ เสียจากบาป ของ เขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ³⁶ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในไฟ สวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอน

ทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบน แผ่นดิน ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ได้ทรง พระราชทาน แก่ชนชาติของ พระองค์ เป็น มรดก นั้น ³⁷ ถ้า มีการกั้น ดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม่าน รากินข้าว หรือ ตึกแตนวัยบิน หรือตึกแตนวัยคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บช้ำอย่างไร มีขึ้นก็ดี ³⁸ ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือ คำวิงวอน ประการใด ซึ่ง ประชาชน คนใด หรืออิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ทั้ง สิ้น ทูล ต่าง ก็ สำนึก ถึง เรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่ พระนิเวศ นี้ ³⁹ ขอ พระองค์ ทรง สดับ ใน ฟ้า สวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคน ซึ่ง พระองค์ ทรง ทราบ จิตใจตาม การประพุดติทั้ง สิ้น ของ เขา (เพราะพระองค์คือ พระองค์เท่านั้นที่ ทรง ทราบ จิตใจ แห่งบุตร ทั้ง หลาย ของ มนุษย์) ⁴⁰ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวัน เวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยใน แผ่นดิน ซึ่ง พระองค์ ทรง ประทาน แก่บรรพบุรุษของ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ⁴¹ ยิ่งกว่า นั้นอีก เกี่ยวกับ ชน ต่างด้าว ผู้ซึ่ง ไม่ใช่อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ เมื่อ เขา มา จาก ประเทศ เมือง ไกล เพราะ เห็น แก่ พระนาม ของ พระองค์ ⁴² (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยิน ถึง พระนาม ใหญ่ ยิ่ง ของ พระองค์ และถึง พระหัตถ์อัน มหิทธิฤทธิ์ของ พระองค์ และถึง พระกร ที่เหยียด ออก ของ พระองค์) เมื่อ เขา มา อธิษฐาน ตรง ต่อ พระนิเวศ นี้ ⁴³ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูล ขูต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะ รู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสรา

เอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้ เขา เรียกกัน ด้วย พระนามของพระองค์ ⁴⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลายจะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลาย ได้ อธิษฐาน ต่อ พระ เย โห วาห์ ตรง ต่อ เมืองซึ่งพระองค์ ทรง เลือกสรร ไว้ และ ตรง ต่อ พระ นิเวศ ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้าง สำหรับ พระนาม ของ พระองค์ ⁴⁵ ขอพระองค์ทรง สดับ คำ อธิษฐาน ของ เขา และ คำ วังวอน ของ เขา ใน ไฟ สวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขา คงอยู่ ⁴⁶ ถ้าเขาทั้งหลาย กระทำบาป ต่อ พระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยัง แผ่นดินของ ศัตรูนั้น ไม่ว่า ไกล หรือ ใกล้ ⁴⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจ และได้ ทำการ วังวอน ต่อ พระองค์ ใน แผ่นดินของ ผู้จับ เขา ไป เป็น เชลย ทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว’ ⁴⁸ ถ้าเขาทั้งหลาย กลับ มาหาพระองค์ ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่ง ศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไป เป็น เชลย และ อธิษฐาน ต่อ พระองค์ ตรง ต่อ แผ่นดินของเขา ซึ่ง พระองค์ ทรง ประทาน แก่ บรรพบุรุษ ของ เขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศ ซึ่ง ข้า พระองค์ได้สร้างไว้ เพื่อ พระนาม ของ พระองค์ ⁴⁹ ขอพระองค์ทรง สดับ คำ อธิษฐาน และ คำ วังวอน ของ เขา ใน ไฟ สวรรค์ อัน เป็นที่ ประทับ ของ พระองค์ และขอ ทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขา คงอยู่ ⁵⁰ และขอทรงประทาน

อภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไป เป็นเชลย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับ ความเมตตาจากเขา ⁵¹ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางเตาเหล็ก ⁵² ขอพระเนตรของพระองค์จงลี้มอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสดับบรรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์ ⁵³ เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ ตรัสทาง โมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ในเมื่อพระองค์ ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์”

ชาโลมอนตักเตือนและให้พรแก่ประชาชน

⁵⁴ ครั้นชาโลมอน ทรงจบ คำอธิษฐาน และคำวิงวอน ทั้งสิ้น นี้ ต่อ พระ เย โห วาห์ แล้ว ก็ทรง ลุก ขึ้น จาก หน้าแท่นบูชา ของ พระ เย โห วาห์ ที่ซึ่ง ทรง คุกเข่า พร้อม กับ กาง พระหัตถ์สู่ฟ้า สวรรค์ ⁵⁵ และพระองค์ ทรง ประทับ ยืน และ ทรง ให้ พร แก่ ชุมชน ชน อิสราเอล ทั้งสิ้น ด้วย เสียงดังว่า ⁵⁶ “สาธุการแด่ พระ เย โห วาห์ ผู้ทรง พระราชทาน การหยุด พัก แก่ อิสราเอล ประชาชน ของ พระองค์ ตามซึ่ง พระองค์ ทรง สัญญา ไว้ทุก ประการ พระสัญญา อันดี ทั้งสิ้น ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง สัญญา ทาง โมเสส ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ นั้น ไม่ ล้ม เหลว สัก คำ เดียว ⁵⁷ ขอ พระ เย โห วาห์ พระเจ้า ของ เรา ทั้ง หลาย สถิตกับ เรา ดังที่พระองค์ได้สถิตกับ บรรพบุรุษ ของ เรา ขอ พระองค์ อย่า

ทรง ละ เรา หรือ ทอด ทิ้ง เรา เสีย 58 เพื่อ พระองค์ ทรง โน้ม จิตใจ ของ เรา ให้ มา หา พระองค์ ที่จะ ดำเนิน ใน ทาง ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และ รักษา บรรดา พระบัญญัติ ของ พระองค์ กฎ เกณฑ์ ของ พระองค์ และ คำ ตัดสิน ของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ทรง บัญญัติ ไว้ แก่ บรรพบุรุษ ของ เรา 59 ขอให้ ถ้อย คำ เหล่า นี้ ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ วังวน ขอ ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โห วาห์ ให้ อยู่ ใกล้ พระ เย โห วาห์ พระ เจ้า ของ พวก เรา ทั้ง วัน และ คืน และ ขอให้ สิทธิ อัน ขอบ ธรรม ของ ผู้ รับ ใช้ ของ พระ องค์ คง อยู่ และ ให้ สิทธิ อัน ขอบ ธรรม ของ อิสราเอล ประชาชน ของ พระ องค์ คง อยู่ ตาม ต้องการ แต่ละ วัน 60 เพื่อ บรรดา คนชาติ ทั้ง หลาย แห่ง แผ่นดิน โลก จะ ทราบ ว่า พระ เย โห วาห์ นั้น เป็น พระ เจ้า ไม่มี องค์ อื่น เลย 61 เพราะ ฉะนั้น ขอให้ จิต ใจ ของ ท่าน ทั้ง หลาย บริสุทธิ์ ต่อ พระ เย โห วาห์ พระ เจ้า ของ เรา คือ ที่ จะ ดำเนิน อยู่ ใน กฎ เกณฑ์ ของ พระ องค์ และ รักษา พระ บัญญัติ ของ พระ องค์ ดัง ใน เวลา นี้”

การ ถวาย เครื่อง สัตว บูชา และ การ ฉลอง เทศกาล (2 พศต 7:4-10)

62 แล้ว กษัตริย์ และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง ที่ อยู่ กับ พระ องค์ ได้ ถวาย เครื่อง สัตว บูชา ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โห วาห์ 63 และ ชาว โลมอน ได้ ถวาย เครื่อง สัตว บูชา ซึ่ง พระ องค์ ทรง ถวาย แก่ พระ เย โห วาห์ คือ วัว สอง หมื่น สอง พัน ตัว และ แกะ ที่ หนึ่ง แสน สอง หมื่น ตัว กษัตริย์ และ คน อิสราเอล ทั้ง ปวง จึง อุทิศ ถวาย พระ นิเวศ แห่ง พระ เย โห วาห์ 64 ในวัน เดียว กัน นั้น กษัตริย์ ทรง ทำ พิธี ชำระ ส่วน กลาง ของ ลาน ซึ่ง อยู่ หน้า พระ นิเวศ ของ พระ เย โห วาห์ เพราะว่า ที่ นั้น พระ องค์ ได้ ถวาย เครื่อง เฝาน บูชา และ ธัญญา บูชา และ ส่วน ไขมัน ของ สัตว บูชา เพราะว่า แทน ทอง สัมฤทธิ์ ซึ่ง อยู่ ต่อ พระ พักตร์ พระ เย โห วาห์

นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา ⁶⁵ ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬารมีคน มา ตั้งแต่ทาง เข้า เมือง ฮามัท จนถึง แม่น้ำ แห่งอียิปต์ ต่อพระพิภคตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน ⁶⁶ ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลาย ก็ ถวายพระพร แต่กษัตริย์ และ กลับ ไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดี ทั้ง สิ้น ซึ่ง พระ เยโฮวาห์ ทรง กระทำ แก่ดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

9

พันธสัญญาของพระเจ้ากับซาโลมอน (2 พศต 7:12-22)

¹ อยู่มา เมื่อ ซาโลมอน ได้ สร้าง พระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ และ พระราชวัง ของ กษัตริย์ และ บรรดา สิ่ง ที่ ซาโลมอนมี พระประสงค์ จะ สร้าง นั้น สำเร็จ แล้ว ² พระเยโฮวาห์ ทรง ปราบกฎ แก่ ซาโลมอน เป็น ครั้ง ที่ สอง ดัง ที่ พระองค์ ทรง ปราบกฎ แก่ ท่าน ที่ กิเบโอน ³ และ พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ท่าน ว่า “เรา ได้ ยิน คำ อธิษฐาน ของ เจ้า และ คำ วิงวอน ของ เจ้า ซึ่ง เจ้า ได้ กระทำ ต่อ เรานั้น แล้ว เรา ได้ รับ พระนิเวศ ซึ่ง เจ้า ได้ สร้าง นี้ ไว้ เป็น สถาน บริสุทธฺี และ ได้ ประดิษฐาน นาม ของ เรา ไว้ ที่ นั้น เป็น นิตย์ ตา ของ เรา และ ใจ ของ เรา จะ อยู่ ที่ นั้น ตลอด ไป ⁴ และ ถ้า เจ้า ดำเนิน ต่อ หน้า เรา ดัง ดาวิด บิดา ของ เจ้า ได้ ดำเนิน ด้วย ใจ ซื่อสัตย์ และ ด้วย ความ เที่ยงธรรม กระทำ ทุก อย่าง ตาม ที่ เรา ได้ บัญชา เจ้า ไว้ และ รักษา กฎ เกณฑ์ ของ เรา และ คำ ตัดสิน ของ เรา ⁵ แล้ว เรา จะ สถาปนา ราชบัลลังก์ ของ เจ้า เหนือ อิสราเอล เป็น นิตย์ ดัง ที่ เรา ได้ สัญญากับ ดาวิด บิดา ของ เจ้า ว่า ‘เจ้า จะ ไม่ ขาด ชาย ผู้ หหนึ่ง บน บัลลังก์ แห่ง อิส

ราเอล' ⁶ แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ดี และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น ⁷ แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ⁸ และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทนโท่ ทุกคนที่ผ่านไป จะฉงนสนเท่ห์ และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า 'เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้' ⁹ แล้วเขาจะตอบว่า 'เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระอื่น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย' "

กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (2 พศต 8:1-18)

¹⁰ อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ ¹¹ (ฮิรามกษัตริย์เมืองไทรโระได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบ และทองคำให้แก่ซาโลมอน ตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอน จึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮิรามยี่สิบหัวเมือง ¹² แต่เมื่อฮิรามเสด็จจากเมืองไทรโระเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน ¹³ เพราะฉะนั้นท่าน จึงว่า "พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้" เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่า แผ่นดินคาบูล จนทุกวันนี้ ¹⁴ ฮิรามได้ส่งทองคำ

หนึ่ง ร้อยยี่สิบ ตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ ¹⁵ นี่เป็น เรื่อง แรงงาน เกณฑ์ ซึ่ง กษัตริย์ ซาโลมอน ได้เกณฑ์เพื่อสร้าง พระนิเวศ ของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อม มิลโล และกำแพง กรุง เยรูซาเล็ม และฮาไซร์ และเมกิด โด และเกเซอร์ ¹⁶ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึด เมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่ง อยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็น สินสมรสคือ มเหสีของซาโลมอน ¹⁷ ซาโลมอนจึงสร้างเก เซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง ¹⁸ ทั้งเมืองบา อาลัทและเมืองทัตโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน ¹⁹ ทั้ง บรรดาหัว เมือง คลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัว เมือง สำหรับรถรบของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของ พระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้าง ในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่ว แผ่นดิน ซึ่งอยู่ใน อาณาจักรของพระองค์ ²⁰ ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จาก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเย บุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล ²¹ ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ใน แผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้น ได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จน ทุกวันนี้ ²² แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ซาโลมอนหาได้ทรง กระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็น ผู้บังคับการ รถรบ ของ พระองค์ และเป็น พล ม้า ของ พระองค์ ²³ เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้น ผู้ใหญ่เหนือ พระราช กิจ ของ ซา โลม อน จำนวน ห้า ร้อย ห้า สิบ คน เป็น ผู้ดูแล ประชาชนที่ทำงาน ²⁴ แต่ธิดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนคร ดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้าง ให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล ²⁵ ปีละสามครั้ง

ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา บนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ ²⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโลท บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม ²⁷ และฮิรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน ²⁸ เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ซาโลมอน

10

พระราชินีแห่งเชบาทรง เข้า เฝ้า กษัตริย์ ซาโลมอน (2 พศต 9:1-12)

¹ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน เกี่ยวกับ พระนาม ของ พระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ ² พระนางเสด็จมายัง กรุง เยรูซาเล็ม พร้อมด้วย ข้าราชการบริวาร มากมาย มีฝูงอูฐ บรรทุก เครื่องเทศ และ ทองคำ เป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ ³ และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้น กษัตริย์ ซึ่ง พระองค์ จะ ทรง อธิบาย แก่ พระนางไม่ได้ ⁴ และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง ⁵ ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับ การ เข้า เฝ้า ของ บรรดา ข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้ง ภูเขาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถวายของพระองค์

และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว ⁶ พระนางทูลกษัตริย์ว่า “ข้าว คราว ซึ่ง หม่อมฉัน ได้ยิน ใน ประเทศ ของ หม่อมฉัน ถึงพระราชกิจ และพระสติปัญญาของพระองค์ เป็นความจริง ⁷ แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่าข้าวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน ⁸ บรรดา คน ของ พระองค์ ก็เป็นสุข บรรดา ข้าราชการ เหล่านี้ ของ พระองค์ ผู้อยู่งาน ประจำ ต่อ พระพักตร์ พระองค์ และ ฟัง พระสติปัญญา ของ พระองค์ ก็เป็นสุข ⁹ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่า พระองค์ จะทรงอำนวย ความ ยุติธรรม และ ความ เทียง ธรรม” ¹⁰ แล้ว พระนาง ก็ ถวาย ทองคำ หนึ่ง ร้อย ยี่สิบ ตะลันต์ แด่กษัตริย์ ทั้ง เครื่องเทศ เป็น จำนวน มาก และ เพชร พลอย ต่างๆ ไม่มี เครื่องเทศ มา มากมาย ดังนี้ อีก ตั้ง ที่ พระ ราชนิ แห่ง เซ บา ถวาย แด่กษัตริย์ซาโลมอน ¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก กอง กำป็น ของ อีราม ซึ่ง ได้นำ ทองคำ มา จาก โอฟีร์ ได้นำ ไม้จันทน์แดง และ เพชร พลอย ต่างๆ จำนวน มาก หลาย มา จาก โอฟีร์ ¹² และ กษัตริย์ ทรง ใช้ ไม้จันทน์แดง ทำ เสา พระนิเวศ แห่ง พระเยโฮวาห์ และ สำหรับ พระราชวัง ของ กษัตริย์ และ ทำ พิณ เขา คู่ และ พิณ ใหญ่ สำหรับนักร้อง จน ทุก วัน นี้ ก็ ไม่เคย มี ไม้จันทน์แดง มา หรือ เห็น อย่าง นี้ อีก ¹³ กษัตริย์ซาโลมอน ทรง พระราชทาน ทุก อย่าง แก่พระราชนิ แห่ง เซ บา ตาม ที่ พระนาง มี พระประสงค์ นอกจาก สิ่ง ที่ พระราชทาน มา จาก ความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ

ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (2 พศต 9:13-28)

¹⁴ น้ำหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำ หก ร้อย หก สิบ หก ตะลันต์ ¹⁵ นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน ¹⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำ หุบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำ หก ร้อย เซ เซล ¹⁷ และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำ หุบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำ สาม มาเน และกษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน ¹⁸ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด ¹⁹ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์ ²⁰ มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั้นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ ²¹ ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน ²² เพราะกษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทารซิช เดินทะเลพร้อมกับกองกำปั่นของฮีราม กองกำปั่นเมืองทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง ²³ ดังนั้นแหละกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา ²⁴ และทั่วทั้งโลก

ก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญา ซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน 25 ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี 26 ซาโลมอนทรงสะสมรถรบ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม 27 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็ม เหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนธิสัญญามากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา 28 ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา 29 จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเซเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบบ้างนั้น โดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

11

มเหสีทั้งหลายของซาโลมอนให้รูปเคารพ

1 แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไทต์ 2 เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่” ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก 3 พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้าม

สาม ร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหัน พระทัยของพระองค์ไปเสีย ⁴ เพราะอยู่มาเมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่ ⁵ เพราะซาโลมอน ทรงดำเนินตามพระอิชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลคอมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁶ ซาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมิได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมา แล้วนั้น ⁷ แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁸ และพระองค์จึงทรงกระทำดั่งนั้นเพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา

พระเจ้าทรงพระพิโรธและลงโทษซาโลมอน

⁹ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่าน สอง ครั้ง แล้ว ¹⁰ และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า “เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า ¹² กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่

กระทำในวัน เวลา ของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า 13 อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้” 14 พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสัวโลมอน คือฮาตัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม 15 เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย 16 (เพราะโยอาบ และคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม) 17 ฮาตัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคน ผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาตัดยังเป็นเด็ก เล็กๆอยู่ 18 เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียนมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ ฝ่ายฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย 19 และฮาตัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือชนินษฐาของพระราชาธิทาเปเนสให้ เป็นภรรยาเขา 20 และชนินษฐาของทาเปเนสก็ประสูติเกนุบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่านมในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์ 21 แต่เมื่อฮาตัดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาตัดจึงทูลฟาโรห์ว่า “ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง” 22 แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า “ท่านอยู่กับ

เราขาดสิ่งใดหรือ ดูเถิด ท่าน จึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน” และท่านก็ทูลพระองค์ว่า “ไม่ขาดสิ่งใด พระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด”²³ พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสู้อีกคนหนึ่ง คือเรโซบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาตัด เอเซอร์กษัตริย์แห่งโคบาร์ทเจ้าชายของตน²⁴ เมื่อดาวิดเช่นฆ่าชาวโคบาร์ทเขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส²⁵ ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวัน เวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาตัดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

การเลื่อนตำแหน่งของเยโรโบอัม

²⁶ เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรูวาร์ห์ เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสู้กษัตริย์ด้วย²⁷ ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสู้กษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์²⁸ เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็น คนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ²⁹ และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา³⁰ แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น³¹ และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพ

เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบ ตระกูล ³² (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่ง เพื่อเห็น แก่ดาวิด ผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือก จากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล) ³³ เพราะเขาทั้งหลาย ได้ทอดทิ้งเรา และได้นมัสการพระอัสโทเรท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมีลโคม พระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และ คำตัดสินของเรา อย่าง กับดาวิดบิดาของเขา ได้กระทำนั้น ³⁴ ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็น ผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็น แก่ดาวิด ผู้รับ ใช้ของเรา ผู้ซึ่ง เราได้ เลือกไว้ เพราะเขาได้ รักษา บัญญัติของเรา และ กฎ เกณฑ์ของเรา ³⁵ แต่เราจะเอาอาณาจักร ออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบ ให้เจ้าสิบตระกูล ³⁶ เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิด ผู้รับ ใช้ของเราจะมีประทีปดวงหนึ่งต่อหน้าเราใน กรุง เยรูซาเล็ม เสมอ เป็น เมือง ซึ่ง เราได้ เลือก เพื่อ ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น ³⁷ เราจะเอาตัวเจ้า และ เจ้าจะปกครอง ให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้า จะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ³⁸ และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดย รักษา กฎ เกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิด ผู้รับ ใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็น ราชาวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเรา

จะให้อิสราเอลแก่เจ้า³⁹ ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์”⁴⁰ ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาช่องจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชักกษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์

ซาโลมอนสิ้นพระชนม์ (2 พศต 9:29-31)

⁴¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ และ พระ สติ ปัญญา ของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนหรือ⁴² และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี⁴³ และซาโลมอนก็ล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

12

ความโง่เขลาของเรโหโบอัมคนหนุ่ม (2 พศต 10:1-11)

¹ เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคม เพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์)³ เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโหโบอัมว่า⁴ “พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้อาณัติของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้

เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์”
5 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึง
มาหาเราอีก” ประชาชนจึงกลับไป 6 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัม
ก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ปฏิบัติงานประจำซาโลมอนรา
ชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า
“ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร”
7 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับ
ใช้ประชาชนนี้ในวันนี้ และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำ
ติแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็น
นิตย์” 8 แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวาย
นั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อม
กับพระองค์ และปฏิบัติงานประจำพระองค์ 9 และพระองค์ตรัส
กับเขาทั้งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเรา
จะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระ
ราชบิดาของพระองค์ วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้
เบาลง’ ” 10 และคนหนุ่มเหล่านั้นก็ได้เติบโตมาพร้อมกับ
พระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชน
นี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้
แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อน
แอกข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้ง
หลายอย่างนี้ว่า ‘นิ้วก้อยของเรา ก็หนักกว่าเอวแห่งราช
บิดาของเรา 11 ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบน
ท่านทั้งหลาย ก็ดีแล้ว เรา จะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้ง
หลายอีก พระราชบิดาของเรา ตีสอนท่านทั้งหลายด้วย
ไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง
' ” 12 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโห
โบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีก
ในวันที่สาม” 13 และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุตัน

ทรงทอดทิ้ง คำ ปรีกษา ซึ่ง ผู้เผยได้ ถวาย นั้น เสีย ¹⁴ และ
 ตรัส กับ เขา ทั้ง หลาย ตาม คำ ปรีกษา ของ พวก คน หนุ่ม ว่า
 “พระเจ้า บิดา ของ เรา ทำ แยก ของ ท่าน ทั้ง หลาย ให้หนัก
 แต่เราจะเพิ่มให้แก่แยกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดา
 ของ เรา ตี สอน ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย ไม้เรียว แต่เราจะตี สอน
 ท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง” ¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียง
 ประชาชนเพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อ
 พระองค์จะทรง กระทำให้ พระวณะของ พระองค์ได้สำเร็จ
 ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัม
 บุตรชายเนบัท

อาณาจักรอิสราเอลได้แยกกัน

¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขา
 ทั้ง หลาย ประชาชน ก็ ทูล ตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ ทั้ง
 หลาย มี ส่วนอะไร ใน ดาวิด ข้าพระองค์ ทั้ง หลาย ไม่มีส่วน
 มรดก ใน บุตร ชาย ของ เจส ซี โอ อิสราเอล เอ๋ย กลับ ไป
 เต็มที่ของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์
 เอง เถิด” อิสราเอล จึง จาก ไป ยัง เต็มที่ ของ เขา ทั้ง หลาย
¹⁷ แต่เรโหโบอัม ทรง ปกครอง เหนือ ประชาชน อิสราเอล
 ผู้อาศัย อยู่ใน หัว เมือง ของ ยู ดาห์ ¹⁸ แล้ว กษัตริย์เรโห
 โบ อัม ทรง ใช้ อา โด รัม นายงาน เหนือ แรงงาน เกณฑ์ไป
 และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ เอา หิน ขว้าง ท่าน ถึง ตาย แล้ว
 กษัตริย์เรโหโบอัม ก็ ทรง ธิบ ขึ้น รถรบ ของ พระองค์ ทรง
 หนี ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ¹⁹ อิสราเอล กบฏ ต่อราชวงศ์ของ
 ดาวิด จน ทุก วัน นี้ ²⁰ และอยู่มา เมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้
 ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมาซึ่ง
 ที่ประชุม แล้ว ก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้ง
 ปวง ไม่มีผู้ใด ติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูล
 ยูดาห์เท่านั้น ²¹ เมื่อ เรโหโบอัม มายัง กรุง เยรูซาเล็ม แล้ว

พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน ²² แต่พระวอจนะของพระเจ้ามายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า ²³ “จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ²⁴ ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวอจนะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียดตามพระวอจนะของพระเยโฮวาห์

เยโรโบอัมนำคนอิสราเอลให้ไหวรูปเคารพ

²⁵ แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเบนูเอล ²⁶ และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า “คราวนี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด ²⁷ ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์” ²⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า “ที่ท่าทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจาก

ประเทศอียิปต์”²⁹ และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน³⁰ และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน³¹ แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปุชเนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคน เลวี³² และเยโรโบอัม ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีสิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู๋ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำใน เบธ เอลดัง นี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ นั้น และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปุชเนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้³³ พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันทีสิบห้า เดือน ที่แปด ใน เดือน ซึ่ง พระองค์ ทรง ดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

13

คำพยากรณ์ได้กล่าวโทษแท่นบูชาของเยโรโบอัม

¹ และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์ โดยพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ไปยังที่ เบธเอล เยโรโบอัม ทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม² และชายคนนั้นได้ร้อง กล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวอนะของพระเยโฮวาห์ว่า “โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปุชเนียสถาน

สูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า”³ และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า “นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ‘ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก’ ”

พระเจ้าทรงทำให้พระหัตถ์กษัตริย์เยโรโบอัมเหี่ยวแห้งไป

⁴ และอยู่มา เมื่อ กษัตริย์เยโรโบอัม ทรง สดับ คำ กล่าว ของ คน ของ พระเจ้า ซึ่ง ร้อง กล่าว โทษ แท่น นั้น ที่ เบธ เอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า “จงจับเขาไว้” และพระหัตถ์ ของ พระองค์ ซึ่ง เหยียด ออก ต่อ เขา นั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชัก กูลับ เข้า หาตัวอีกก็ไม่ได้ ⁵ แท่นบูชา ก็ พัง ลง ด้วย และ มูล เถ้า ก็ ร่วง ลง มา จาก แท่น ตาม หมาย สำคัญ ซึ่ง คน ของ พระเจ้า ได้ ให้ ไว้ โดย พระวณะ ของ พระ เยโฮวาห์ ⁶ และ กษัตริย์ ตรัส กับ คน ของ พระเจ้า ว่า “จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก” และคนของพระเจาก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีก และเป็นเหมือนเดิม ⁷ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน” ⁸ และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าท่านจะให้สักครั่งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี้ ⁹ เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้ อย่าง นั้นว่า ‘เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือ กลับ ไป ตาม ทาง ที่ เจ้า มา นั้น’ ” ¹⁰ ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล ¹¹ มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธ

เอล และบุตรชายของเขา ก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้น ซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย ¹² และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า “ท่านไปทางไหน” เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่เชื่อฟังจึงเสียชีวิต

¹³ เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่ ¹⁴ เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ที่ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ” ท่านก็ตอบว่า “ใช่แล้ว” ¹⁵ เขาจึงตอบท่านว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง” ¹⁶ ท่านพูดว่า “ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่าน ไม่ได้ ข้าพเจ้า จะไม่รับ ปรึชานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่าน ในที่นี้” ¹⁷ เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ารับ ปรึชานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา’” ¹⁸ และเขาจึงพูดกับท่านว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า ‘จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับ ปรึชานอาหารและดื่มน้ำ’” แต่เขามุสาต่อท่าน ¹⁹ ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับ ปรึชานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ ²⁰ และต่อมาขณะที่พวกเขา นั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ ²¹ และเขา ร้อง ต่อ คน ของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะ

เจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า 22 แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า “อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ” ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า” 23 และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา 24 และเมื่อท่านไป สิงโตก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย 25 และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทิ้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น 26 และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งนำท่านกลับมาจากทางไดยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า “นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน” 27 เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” แล้วเขาก็ผูกอานลาให้ 28 เขาจึงไปและพบศพนั้นทิ้งอยู่ในถนนและลากับสิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือฉีกลา นั้น 29 และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลานากลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย 30 และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า “อนิจจาพี่น้องเอ๋ย” 31 ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า “เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคน

ของพระเจ้าไว้ นั่นจึงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน ³² เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวอนนะของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแทนบูซาในเบธเอล และต่อบรรดานิเวศแห่งบูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่”

เยโรโบอัมได้รับคำตักเตือนแล้ว แต่ไม่กลับจากความบาปของตน

³³ ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้เห็นกลับจากทางชั่ว ของพระองค์ แต่จาก ท่ามกลาง ประชาชน ได้สถาปนาบางคน ให้ เป็น บุโรหิต ประจำ บูชนียสถาน สูง นั้นอีก ผู้ใดที่พอใจ เป็น พระองค์ก็แต่งตั้ง เขา ให้ เป็น บุโรหิต ประจำ บรรดา บูชนียสถาน สูง ³⁴ และ สิ่ง นี้ กลาย เป็น ความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัด และทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

14

พระเจ้าทรงสาปแช่งราชวงศ์ของเยโรโบอัม

¹ ครั้งนั้นอาบียาห์โอรสของเยโรโบอัมประชวร ² และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาหิยาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ได้กล่าวเรื่องฉันว่า ฉัน จะ ได้ เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้ ³ เธอจงเอาขนมปังสิบก้อน และขนมหวานบ้าง และน้ำผึ้งไหหนึ่งไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น” ⁴ มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดั่งนั้น พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาหิยาห์ ฝ่ายอาหิยาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า “ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัม

กำลังมา เพื่อจะถาม เจ้าถึงเรื่อง โอรสของเขา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจึงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็ แสร้ง กระทำ เป็น สตรีคนอื่น” ⁶ แต่เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียง ฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึง ประตู ท่านจึงพูดว่า “ขอ เชิญพระมเหสีของเยโรโบอัม เสด็จเข้ามาข้างใน ไฉนพระองค์จึงทรง แสร้ง กระทำเป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้ ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง ⁷ ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเราได้เชิดชูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁸ และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่ใช่เหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่ง ซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา ⁹ แต่เจ้าได้กระทำชั่ว ยิ่งกว่า คนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่น และรูปหล่อ และได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น ดุเถิด เรา จะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขนมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด ¹¹ ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาไว้’ ¹² เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไป ยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็จะถึงแก่กรรม ¹³ และอิสราเอลทั้งปวงจะ

ไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้น
 ในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอ นั้น
 ยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสรา
 เอลในราชวงศ์ของเยโรโบอัม ¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์
 จะทรงตั้ง กษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์
 ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร
 ก็เป็นเวลา ¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล ดุจ
 ไม้้อ่นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสีย
 จากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของ
 เขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้ง
 หลาย ได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮ
 วาห์ทรงพระพิโรธ ¹⁶ และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้
 เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำความ
 และกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย” ¹⁷ แล้วมเหสีของเย
 โรโบอัม ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทิรซาห์
 และเมื่อพระนางเสด็จถึง ธรณิทวาร กุมาร ก็ถึง แก่มรณ
 ๑ ¹⁸ และอิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ฝัง ศพ เธอ และไว้ทุกข์ให้เธอ
 ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิ
 ยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เยโรโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 13:20)

¹⁹ ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์
 ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรนั้น ดูเถิด ก็บันทึก
 ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ อิสราเอล
²⁰ เวลาที่เยโรโบอัม ครอบครอง นั้น เป็น ยี่สิบสองปี และ
 พระองค์ก็ล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนา
 ดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เรโหโบอัมนำคนยูดาห์ให้กระทำความบาป (2 พศต 12:1)

²¹ ฝ่ายเรโหโบอัม ราชโอรสของซาโลมอน ทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน ²² และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยให้พระองค์หวงแหนด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก ²³ เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆ ทุกเนิน และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น ²⁴ และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชาติอิสราเอล

ชิชกบูกรุกกรุงเยรูซาเล็ม (2 พศต 12:2-12)

²⁵ ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชิชก กษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม ²⁶ ท่านได้เก็บบททรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย ²⁷ และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองสัมฤทธิ์แทนไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง ²⁸ เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออกไปแล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม ²⁹ ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือ

พงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ³⁰ มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

เรโหโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 12:13-16)

³¹ และเรโหโบอัมก็ทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนาอามาห์คนอัมโมน และอาบิยัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

15

อาบิยัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ (2 พศต 13:1-2)

¹ ในปีทีลิบ แแปด แห่ง รัช กาล กษัตริย์เย โร โบ อัม บุตรชาย เนบัท อาบิยัม ได้ ขึ้น ครอง เหนือ ประเทศ ยู ดาห์ ² พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนี คือ มาอา คาคัทธิดาของอาบิชาโลม ³ พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธ์ต่อพระเยโฮวাহ์ พระเจ้า ของ พระองค์ ดัง พระทัย ของ ดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ ⁴ อย่างไรก็ตามก็ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิด พระ เย โฮ วาห์ พระเจ้า ของ พระองค์ ทรง ประทาน ปรุ่ที่ปแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม ⁵ เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวাহ์ และมีได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวাহ์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ ⁶ มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ⁷ ราชกิจนอกนั้นของอาบิยัมและสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่ง

กษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการ ศักดิ์ระหว่างอาบียัม และเยโรโบอัม

อาบียัมสิ้นพระชนม์ อาสาขึ้นครอง (2 พศต 14:1)

⁸ และ อาบียัม ก็ ล่วง กลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ และ เขา ทั้งหลาย ก็ ฝัง พระศพ พระองค์ ไว้ ใน นคร ดาวิด และ อาสา ราชโอรส ของ พระองค์ ก็ ขึ้น ครอง แทน ⁹ ในปี ที่ ยี่สิบ แห่ง รัชกาล เยโรโบอัม กษัตริย์ ของ อิสราเอล อาสา ได้ ขึ้น ครองเหนือ ประเทศยูดาห์ ¹⁰ และ พระองค์ ทรง ครอง อยู่ ใน กรุงเยรูซาเล็ม สี่สิบ เอ็ด ปี พระอัยกี ของ พระองค์ คือ มาอาคาห์ ธิดา ของ อาบิชาโลม ¹¹ และ อาสาทรง กระทำ สิ่ง ที่ ถูก ต้อง ใน สาย พระเนตร พระเยโฮวาห์ ตั้ง ดาวิด บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ได้ ทรง กระทำ นั้น ¹² พระองค์ ทรง กวาดล้าง กะเทย เสีย จาก แผ่นดิน และ รื้อ ถอน รูปเคารพ ทั้งสิ้น ซึ่ง บรรพบุรุษ ได้ กระทำ ไว้ นั้น เสีย ¹³ และ พระองค์ ทรง ถอด มาอาคาห์ พระอัยกี เสีย จาก ตำแหน่ง พระราชชนนี เพราะ พระนาง มี รูปเคารพ หน้าเกลียด น่าชัง สร้าง ไว้ ใน เสารูปเคารพ และ อาสาทรง ฟื้นฟู รูปเคารพ ของ พระนาง ลง และ ทรง เผา เสีย ที่ ลำธาร ชิดโรน ¹⁴ แต่ มิ ได้ ทรง รื้อ ปุชนียสถาน สูง เหล่า นั้น ถึง อย่าง นั้น พระทัย ของ อาสา ก็ บริสุทธิ์ ต่อ พระเยโฮวาห์ ตลอด รัชสมัย ของ พระองค์ ¹⁵ พระองค์ ทรง นำ เงิน ทองคำ และ เครื่องใช้ ต่างๆ อัน เป็น สัญญา ถวาย ของ ราชบิดา ของ พระองค์ และ ของ สัญญา ถวาย ของ พระองค์ เอง มา ยัง พระนิเวศ ของ พระเยโฮวาห์

การศักระหว่างอาสาและบาอาซา (2 พศต 16:1-6)

¹⁶ มีการ ศักดิ์ ระหว่าง อาสา และ บาอาซา กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ตลอด สมัย ของ พระองค์ ทั้ง สอง ¹⁷ บาอาซากษัตริย์ แห่ง อิสราเอล ได้ ทรง ยก ไป ต่อสู้ กับ ยูดาห์ และ

ได้สร้างเมืองรามาทห์ เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์¹⁸ แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่ง เหลือ อยู่ใน ทรัพย์สิน แห่ง พระ นิเวศ ของ พระ เยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และ กษัตริย์ อาสา ทรง ใช้ เขา ไป เฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับริมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า¹⁹ “มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูกิจิต ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซาษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์”²⁰ แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟัง กษัตริย์ อาสา และ ส่ง ผู้ บังคับ บัญชา ทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอียอน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และหมดท้องถิ่นคินเนโรท และหมดดินแดนนัฟทาลี²¹ และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามาทห์ และพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์²² แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่วั้นผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามาทห์ และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้ำอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

อาสาสิ้นพระชนม์ เยโฮชาฟัทก็ขึ้นครองแทน

²³ พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ แต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท²⁴ และอาสา ก็ ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่

กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่อยู่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮชาฟัทราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

นาดับได้ครองเหนืออิสราเอล

²⁵ นาดับราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี ²⁶ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซากบฏและยึดเอาอาณาจักรอิสราเอล

²⁷ บา อาซา บุตร ชา ยอาหิ ยาห์วงศ์วาน ของ อิสราเอล คัด กบฏ ต่อ พระองค์ และ บา อาซา ทรง ประหาร พระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็น แดน เมือง ของ ฟิ ลี สเตีย เพราะนาดับ และคนอิสราเอลทั้งสิ้น กำลัง ล้อม เมือง กิบเบโอน อยู่ ²⁸ ดังนั้น บา อาซา จึง สำเร็จ โทษ พระองค์ เสีย ใน ปีที่สาม แห่ง รัชกาล อา สา กษัตริย์แห่ง ยู ดาห์ และ ขึ้น ครอง แทน ²⁹ ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรง ประหาร ราชวงศ์ ของ เย โร โบ อัม เสีย ลิ่น ไม่มีผู้ใด ของ เย โร โบ อัม รอด มา สัก คน เดียว เลย พระองค์ทำลาย เสีย ลิ่น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยยาห์ยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์ ³⁰ เป็น เพราะบาปทั้งหลายซึ่ง เย โร โบ อัม ได้ ทรง กระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรง กระทำ ให้ อิสราเอล ทำบาป ด้วย และ เพราะ พระองค์ ทรง กระทำ ให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ ³¹ ส่วน พระราชกิจ นอก นั้น ของ นา ดับ และบรรดาสิ่ง ซึ่ง พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา

³² มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ³³ ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาชาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทิรซาคห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี ³⁴ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

16

บาอาชาถูกสาปแช่งแล้วจึงสิ้นพระชนม์

¹ พระวอณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึง เยฮูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาชาว่า ² “ในเมื่อเราได้เช็ดชูเจ้าขึ้นมาจากผงโคลน และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย ³ ดูเถิด เราจะกวาดล้าง ผู้อยู่ภายหลัง บาอาชา และ ผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ⁴ ผู้ใดในราชวงศ์บาอาชาที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน” ⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาอาชา และบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ และยุทธพลings ของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ⁶ และบาอาชาก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิรซาคห์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ⁷ นอกจากนั้นพระวอณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึง โดยผู้พยากรณ์เยฮูบุตร

ชายอานานีกกล่าวโทษบาอาซาและเชื้องค์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย

เอลาห์ได้ขึ้นครองเหนืออิสราเอล

8 ในปีที่ยีสิบ หก แห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทีรซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี ⁹ แต่คิมรีซาราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ครั้งหนึ่งได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทีรซาห์ พระองค์ทรง ต้ม จน เมา ใน เรือน ของ อาร ซา ผู้ ครอบ ครอง ราช สำนั ก ใน ทีร ซาห์ ¹⁰ คิมรีได้เข้ามา ฟัน พระองค์ ล้ม ลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยีสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์

คิมรีเสด็จประทับเหนือราชบัลลังก์ของอิสราเอล

11 และอยู่มา เมื่อ พระองค์ ทรง เริ่ม ครอง ราชย์ ที่น ที่ พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาซาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่ยีสาวะรดกำแพงได้ ไม่ว่าจะเป็ญญาตีหรือมิตรสหาย ของ บา อาซา ¹² คิมรี ทรง ทำลาย ราชวงศ์ ของ บา อาซา ทั้งหมด ดังนี้แหละ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาอาซา ¹³ เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาอาซา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาปและซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้ว

ด้วย เรื่อง ความ หยิ่ง ยโส ของ พระองค์ ทั้ง สอง นั้น ¹⁴ ส่วน พระราชกิจ นอก นั้น ของ เอลาห์ และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ มิ ได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศ อิสราเอล หรือ ¹⁵ ในปี ที่ ยีสิบ เจ็ด แห่ง รัชกาล อาสา กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ คิมรี ทรง ครอบ ครอบงำ เจ็ด วัน ณ เมือง ทิร ซาห์ ฝ่าย พวก พล ได้ ตั้ง ค่า ยรบ เมือง กิบเบโอน ซึ่ง เป็น ของ คน ฟิ ลี ส เตีย ¹⁶ และ พวก พล ซึ่ง ตั้ง ค่า ย อยู่ นั้น ได้ ยิน เขา กล่าว กัน ว่า “คิ มรี ได้ ักบฏ และ ท่าน ได้ ปลง พระชนม์ กษัตริย์ เสีย แล้ว” เพราะ ฉะนั้น อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ สถาปนา อมรี ผู้ บัญชา การ กองทัพ ให้ เป็น กษัตริย์ เหนือ อิสราเอล ใน วัน นั้น ที่ ใน ค่า ย ¹⁷ อมรี จึง เสด็จ ขึ้น ไป จาก กิบเบโอน และ อิสราเอล ทั้ง ปวง ก็ ขึ้น ไป ด้วย เขา ทั้ง หลาย เข้า ล้อม เมือง ทิร ซาห์ ¹⁸ และ ต่อ มา เมื่อ คิมรี ทรง เห็น ว่า เมือง นั้น ถูก ยึด แล้ว ก็ เสด็จ เข้า ไป ใน พระราชวัง แห่ง ราชนิก และ ทรง เพลาราชสำนัก คลอก พระองค์ เอง สิ้น พระชนม์ เสีย ใน กองไฟ นั้น ¹⁹ เหตุ ด้วย บาป ทั้ง หลาย ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ ไว้ คือ ทรง กระทำ ชั่ว ใน สาย พระเนตร ของ พระเยโฮวาห์ ดำเนิน อยู่ ใน มรรคา ของ เยโรโบอัม และ ด้วย เหตุ บาป ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ คือ ทรง กระทำ ให้ อิสราเอล ทำ บาป ด้วย ²⁰ ส่วน พระราชกิจ นอก นั้น ของ คิ มรี และ การ กบฏ ซึ่ง พระองค์ ทรง กระทำ มิ ได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ อิสราเอล หรือ

ทิบนิกับอมรีต่อสู้เพื่อได้ราชบัลลังก์ แล้วทิบนิสิ้นชีวิต

²¹ แล้ว ประชาชน ติด ตาม ทิบนิ บุตร ชาย กิ นั ท เชิญ ท่าน ให้ เป็น กษัตริย์ และ อีก ครั้ง หนึ่ง ติด ตาม อมรี ²² แต่ ประชาชน ผู้ ติด ตาม อมรี ได้ รบ ชนะ ประชาชน ผู้ ติด ตาม ทิบนิ บุตร ชาย กิ นั ท ทิบนิ จึง สิ้น ชีวิต และ อมรี ก็ ขึ้น เป็น กษัตริย์

อมรีตั้งเมืองหลวงไว้ที่สะมาเรีย

²³ ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทีรซาห์หกปี ²⁴ พระองค์ทรงซื้อภูเขา สะมาเรีย จาก เซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อมและทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่า สะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น ²⁵ อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ ²⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งยโสของเขาทั้งหลาย ²⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำและยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับขึ้นครองแทนอมรี

²⁸ และอมรีก็ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ²⁹ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี ³⁰ และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นเสียกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

อาหับแต่งงานกับเยเซเบล

³¹ และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลาย ของ เยโรโบอัม บุตรชาย เนบัทนั้น เป็น สิ่ง เล็ก น้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชินีของเอีทบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น ³² พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย ³³ และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ ³⁴ ในรัชกาลของพระองค์อีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาบิรัมบุตรห้วยปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียเสกุนบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

17

เอลิยาห์พยากรณ์ว่าจะมีการกันดารเป็นเวลาสามปี

¹ ฝ่ายเอลิยาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์”

นกกากลีเลี้ยงเอลิยาห์

² แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า ³ “จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเคริท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ⁴ เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้นกกากลีเลี้ยงเจ้าที่นั่น” ⁵ ท่านจึงไปและกระทำตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเคริท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้

⁶ และเขาก็นำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร ⁷ และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองศาราเฟทเลี้ยงเอลียาห์

⁸ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า ⁹ “ลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟทเถิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นั้นให้เลี้ยงเจ้า” ¹⁰ ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นั้นกำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า “ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม” ¹¹ และขณะที่นางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า “ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง” ¹² และนางตอบว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้กินแล้วก็จะตาย” ¹³ และเอลียาห์บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูด แต่จงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า” ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน’ ” ¹⁵ นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน ¹⁶ แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์

บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมาจากความตาย

17 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้น ผู้เป็นเจ้าของบ้าน ก็ ล้มป่วย อา การป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว 18 นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า “โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อฟื้นฟูพระวิญญาณและความผิดของฉัน และกระทำให้บุตรชายของฉันตายหรือ” 19 และท่านก็พูดกับนางว่า “เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเถิด” ท่านก็นำเขาไปจากอกของนาง อุ้ม ขึ้นไปที่ห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง 20 และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย” 21 แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนี้มาเข้าในตัวเขาอีก” 22 และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก และเขาก็ฟื้นขึ้น 23 และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า “ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่” 24 และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า “คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง”

18

เอลียาห์จะไปเฝ้ากษัตริย์อาหับ

¹ และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า “ไปซิ และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน” ² เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกินदारอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

โอบาดีห์ ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ได้รับใช้อาหับ

³ และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบติกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก ⁴ และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปัง และน้ำ) ⁵ และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า “จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบ หลุม และรักษาชีวิตม้า และล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียชีวิตไปหมด” ⁶ ดังนั้นพวกเขา ก็แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ ไปอีกทางหนึ่ง ⁷ เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงซบหน้าลงพูดว่า “เอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ” ⁸ และท่านก็ตอบเขาว่า “ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้’” ⁹ และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย ¹⁰ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่เจ้านายของข้าพเจ้า มิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า ‘เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า’ พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน ¹¹ และคราวนี้ท่านกล่าวว่า ‘จงไปบอก

เจ้านายของท่านว่า “ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้”¹² อยู่มาพอ ข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรง ประหารข้าพเจ้าเสีย ถึง แม้ว่าข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆมา¹³ ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำการใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ¹⁴ และคราวนี้ท่านบอกว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า “ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้”’ แล้ว พระองค์ จะ ทรง ประหาร ข้าพเจ้า เสีย”¹⁵ และเอลิยาห์ก็กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้า ปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะ แสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่”¹⁶ โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลิยาห์

เอลิยาห์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับแล้วทำทนายพระองค์

¹⁷ และ อยู่ มา เมื่อ อา หับ ทอด พระเนตร เห็น เอลิยาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า “นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล”¹⁸ และท่านจึงทูลว่า “ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบาก แก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำให้ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะ ว่า พวก พระองค์ได้ทอดทิ้ง พระบัญญัติของ พระเยโฮวาห์ และติดตาม พระบาอัล¹⁹ เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ขอ ทรง สั่ง ให้ บรรดา ชน อิสราเอล มา พบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัล สี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของ เสารูปเคารพ

สี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับ ประทานที่โถ๊ะเสวย ของพระนาง เยเซเบล” ²⁰ อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และ ชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล ²¹ และเอลียาห์ก็เข้ามา โกลั้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจะช้กขย่อน อยู่ระหว่างสองฝายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรง เป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จง ตามท่านไปเถิด” และ ประชาชน ไม่ตอบท่าน สัก คำเดียว ²² แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า “ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้า แต่ผู้เดียว เป็น ผู้พยากรณ์ของ พระ เย โฮ วาห์ที่เหลือ อยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน ²³ ขอให้เขามอบ วัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของ เขาตัวหนึ่งฟันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และ ไม่ใส่ไฟ ²⁴ และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของ ท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้า องค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า “อย่างที่คุณคิดดีแล้ว”

การพิสูจน์บนภูเขาคารเมล

²⁵ แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า “จง เลือก วัว ผู้ ตัว หนึ่ง สำหรับท่าน และ ตระ เ ต ร ีย ม เสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระ ของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ” ²⁶ เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมา ให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระ บาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระบา อัล ขอสดับ พวกข้าพเจ้าเถิด” แต่ก็ไม่มีเสียง และไม่มีใคร ตอบ และเขาก็โยกเขยกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้น นั้น ²⁷ ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลียาห์ก็เหย้าเขาทั้งหลายว่า “ร้อง ให้ดังๆซี เพราะท่าน เป็น พระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนา

อยู่ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือ
ชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก” 28 เขาทั้งหลาย
ก็ร้องเสียงดัง และเชือดเนื้อตัวเองตามธรรมเนียมของเขา
ด้วยมีด และหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว
29 และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึง
เวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใคร
ฟัง 30 แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “จงเข้ามา
ใกล้ข้าพเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และ
ท่านก็ขอมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น
31 เอลียาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของ
บุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์มา
ถึงว่า “อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า” 32 และท่านได้สร้างแท่น
บูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่าน
ได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถัง 33 และ
ท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบ และฟืนวัวผู้นั้นเป็นท่อนๆ และ
วางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า “จงเติมน้ำให้เต็มสี่
ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน” 34 และ
ท่านกล่าวว่า “จงกระทำครั้งที่สอง” และเขาก็กระทำครั้งที่
สอง และท่านกล่าวว่า “จงกระทำครั้งที่สาม” และเขาก็
กระทำครั้งที่สาม 35 และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่น้ำ
เต็มร่อง 36 และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์
ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสีย
ทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้า
พระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำ
บรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์ 37 ขอทรงฟัง
ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์

เพื่อชนชาตินี้จะทราบว่ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ ทรง หัน จิตใจ ของ เขา ทั้ง หลาย กลับ มา อีก”³⁸ แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมา และไหม้เครื่องเผาบูชา และพืน และหิน และผงคลี และเลียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง³⁹ และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ชบหน้าลง และร้องว่า “พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า”⁴⁰ และเอลียาห์บอกเขาว่า “จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว” และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์ก็นำเขา ลงไปที่ลำธารศิโชนและฆ่าเขาเสียที่นั่น⁴¹ เอลียาห์ทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝน กระหิมมา”

เอลียาห์อธิษฐานขอให้ฝนตก

⁴² อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นำไม้ตัวลงถึงดิน ชบหน้าระหว่างเขา⁴³ และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า “จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล” เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า “ไม่มีอะไรเลย” และท่านบอกว่า “จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง”⁴⁴ และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ด เขาบอกว่า “ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมา จากทะเล” และท่านก็บอกว่า “จงไปทูลอาหับว่า ‘ขอทรงเตรียม ราชรถ และเสด็จลงไป เพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน’”⁴⁵ และอยู่มาอีกครู่หนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสเรเอล⁴⁶ และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

19

เมื่อเอลิยาห์หมดกำลัง ทูตสวรรค์มารับใช้ท่าน

1 อา หับ จึง บอก เย เซ เบล ตาม การ ทิ้ง สิ้น ซึ่ง เอลิยาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ 2 แล้วเย เซ เบล ก็ รับสั่ง ให้ผู้สื่อสาร ไป หา เอลิยาห์ว่า “ถ้า พรุ่ง นี้เวลา นี้ เรา มิได้กระทำ ชีวิต ของ เจ้า ให้เหมือนอย่าง ชีวิต ของ คน เหล่า นั้น แล้ว ก็ให้พระทั้งหลาย ลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า” 3 เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบาเขตประเทศยูดาห์ และ ละ คนใช้ ของ ท่าน ไว้ที่ นั้น 4 แต่ตัวท่านเอง ก็ เดิน เข้า ถิ่น ทูรกัน ดาร ไป เป็น ระยะ ทาง วัน หนึ่ง มา นั่งอยู่ที่ไต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า “พอแล้ว พระองค์เจ้าข้า โอ ข้า แต่ พระ เยโฮวาห์ บัดนี้ขอ เอาชีวิต ของ ข้า พระองค์ ไป เสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ ดีไป กว่า บรรพบุรุษ ของ ข้า พระองค์” 5 และท่าน ก็ นอน ลง หลับอยู่ไต้ต้นไม้จำพวก สน จุนิ เปอร์ ดูเถิด มีทูต สวรรค์องค์หนึ่งมา ถูก ต้อง ท่าน และ พูดกับท่านว่า “ลุกขึ้นรับประทานซี” 6 และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่บึ่งบนก้อนหินร้อนและมีไหน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก 7 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า “ลุกขึ้นรับ ประทาน ซี เพราะว่า ทาง เดิน นั้น เกิน กำลัง ของ ท่าน”

พระเจ้าทรงให้เอลิยาห์ไปทำงานใหม่

8 และท่าน ก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดิน ไป ด้วยกำลัง ของ อาหาร นั้น สี่สิบ วัน สี่สิบ คืน ถึง โย เรบ ภูเขา ของ

พระเจ้า⁹ ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเกิดพระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่”¹⁰ ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ร่อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย”¹¹ และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” และดูเกิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลม นั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่¹² ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ¹³ และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเกิด มีเสียงมาถึงท่านว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่”¹⁴ ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ร่อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย”¹⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามมัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเฝ้ามองภูเขาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย¹⁶ และเยชูบุด

รณิม ซินั้น เจ้าจงเจิมให้ เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และ
 เอลีซาบุตรชาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้ง
 ไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า ¹⁷ และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบ
 ของฮาซาเอล เยชูจะฆ่าเสียบ และผู้ที่รอดจากดาบของ
 เยชู เอลีซาจะฆ่าเสียบ ¹⁸ แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ใน
 อิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้คุกลงต่อพระบาอัล และทุกปาก
 ซึ่งมิได้จุ่มรูปนั้น”

เอลียาห์เจิมตั้งเอลีซา

¹⁹ ท่านก็ออกไปจากที่นั่น พบ เอลีซาบุตรชายชาฟัท
 ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่าน
 อยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปที่ึงเสื้อคลุมลงบน
 ท่าน ²⁰ ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลียาห์ไปและกล่าวว่า
 “ขอให้ข้าพเจ้าไปจุ่มลาบิตามารดาของข้าพเจ้าก่อน และ
 ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป” เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีซาว่า
 “กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน” ²¹ และเอลีซา
 ก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่่นั้นฆ่าเสียบเอาเครื่องแอก
 ต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอ
 ลีซาก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

20

ครั้งแรกที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

¹ เบนฮาตัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของ
 ท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ
 และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น ² และ
 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล
 กล่าวแก่พระองค์ว่า “เบนฮาตัดว่าดังนี้ว่า” ³ “เงินและทองคำ
 ของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็กๆ ที่ดีที่สุดของ

ท่านก็เป็นของเราด้วย”⁴ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดั่งที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย”⁵ บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า “เบนฮาตดกล่าวดั่งนี้ว่า ‘ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า “จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยา และเด็กของท่าน ไปให้ข้าพเจ้า”⁶ แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่าน พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป’”⁷ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดิน ตรัสว่า “ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาช่อง ก่อ ความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับ เมีย และลูก ของฉัน ทั้งเงิน และทองคำ ของฉัน และฉันก็ได้ปฏิเสธเขา”⁸ บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า “ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ”⁹ พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาตดว่า “จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้’” และผู้สื่อสารก็จากไป และกลับมารายงาน¹⁰ เบนฮาตดส่งข่าว กลับมาว่า “ถ้าพึงคลีแห่งสะมาเรีย จะพอ แก่คนที่ติดตาม ข้าพเจ้า มา ลักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า”¹¹ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “ขอทูลท่านว่า ‘ขอท่านผู้ที่สวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย’”¹² ต่อมาเมื่อเบนฮาตดได้ยินขาวนี้ขณะที่ตีม อยู่ กับ บรรดากษัตริย์ ทั้ง หลาย ที่ ใน ทับ อาศัย ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า “จงเข้าประจำที่” และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

พระเจ้าทรงสัญญาว่าอิสราเอลจะชนะ

13 ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่ง เข้า มา ไกล้อา หับ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์”¹⁴ และอาหับ ตรัสว่า “ทรงใช้ใครทำ” เขาทูลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ใครจะเริ่มรบ” เขาทูลตอบว่า “พระองค์พะยะคะ”

อาหับชนะชาวซีเรีย

15 พระองค์จึง ทรง จัด มหาดเล็ก ของ เจ้านาย ประจำ จังหวัด เหล่านั้น ซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และ ภาย หลัง ทรง จัด พล ทั้งหมด คือ บรรดา คน อิสราเอล รวม พล เจ็ดพันคน¹⁶ เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังดื่มเมาอยู่ในที่อาศัย ทั้ง ท่าน และ กษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน¹⁷ พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า “มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย”¹⁸ ท่านจึงว่า “ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ”¹⁹ คน เหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็กของเจ้านาย ประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้²⁰ และต่างก็ฆ่าคู่รบของตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า²¹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

อาหับได้รับคำตักเตือนให้เตรียมสำหรับการสู้รบอีกครั้ง

22 แล้ว ผู้พยากรณ์ผู้นั้น ได้เข้ามา ใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า “มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรีกตรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก”

ครั้งที่สองที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

23 ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า “พระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว” 24 ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน 25 และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว” และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม 26 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้ว เบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟก เพื่อสู้รบกับอิสราเอล 27 และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด 28 และคนของพระเจ้าคนหนึ่ง ได้เข้าไป ใกล้ และทูล กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะคนซีเรีย ได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา’ เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” 29 แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่ง

แสน คนในวันเดียว ³⁰ เหลื่อนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองลัมทับ คนที่เหลื่อนอกนั้นเสียสองหมื่น เจ็ดพันคน เบนฮาตัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้องชั้นในที่ในเมือง ³¹ และข้าราชการของท่านมาทูลว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอล เป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์” ³² เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า “เบนฮาตัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า ‘ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่’ ” และพระองค์ตรัสว่า “ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา” ³³ ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า “พระเจ้าข้า เบนฮาตัดอนุชาของพระองค์” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะและนำท่านมา” แล้วเบนฮาตัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ ³⁴ และเบนฮาตัดทูลว่า “หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย” แล้วอาหับตรัสว่า “เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญา” พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

อาหับไว้ชีวิตของเบนฮาตัด

³⁵ มีชายคนหนึ่ง ในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า “ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที” แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน ³⁶ แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า “เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระ

สรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดุเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งโตตัวหนึ่งจะสังหารท่าน” พอเขาจากท่านไป สิ่งโตตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย ³⁷ แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า “ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที” ชายคนนั้นได้ตีท่าน และทำให้ท่านฟกช้ำ ³⁸ ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ใส่ขี้เถ้าบนหน้า ปล่อยมือเสีย ³⁹ พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดุเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จงระวังชายคนนี้ไว้นะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้น ท่าน จะต้อง เสีย เงิน ตะ ลัน ด์หนึ่ง’ ⁴⁰ และ เมื่อ ข้าพระองค์ติด ธุระอยู่ที่นั่น เขาก็หายไป” กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า “โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว” ⁴¹ แล้วท่านก็รีบเอาขี้เถ้าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ⁴² และท่านจึงทูลพระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา” ⁴³ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอาการขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

21

อาหับโลกสวนองุ่นของนาโบท

¹ และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับ

กษัตริย์แห่งสะมาเรีย ² อาหับ ตรัสกับ นาโบทว่า “จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น” ³ แต่นาโบททูลอาหับว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์” ⁴ อาหับก็เสด็จเข้าในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องที นาโบท ชาว ยิสเรเอล ทูลตอบ พระองค์ เพราะ เขา ได้กล่าว ว่า “ข้าพระองค์ จะ ไม่ให้มรดก แห่ง บรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์” และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเป็นอนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร ⁵ แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามา เฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “ไฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียดพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร” ⁶ และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า “เพราะเราได้พูดกับ นาโบท ชาว ยิสเรเอล ว่า ‘จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้น ถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้า เพื่อแลกกัน’ และเขาตอบว่า ‘ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์’” ⁷ และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์รุ่งเรือง หม่อมฉัน จะ มอบ สวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอลให้แก่พระองค์เอง” ⁸ พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท ⁹ พระนางทรงพระอักษรว่า “จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน” ¹⁰ และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า

‘เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์’ แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย”¹¹ และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนาง ผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่ยะเยเบลมิไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขานั้น¹² เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน¹³ และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า “นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์” เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน¹⁴ แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า “นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว”¹⁵ อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว”¹⁶ และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

เอลิยาห์พยากรณ์ถึงความตายของอาหับ

¹⁷ แล้วพระวอแนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลิยาห์ชาวทิชบีว่า ¹⁸ “จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁹ เจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วย หรือ’ และเจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย’ ” ²⁰ อาหับตรัสกับเอลิยาห์ว่า “โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย

1 พงศ์กษัตริย์ 21:21-29 พงศ์กษัตริย์ 21:29

เจ้าพบข้าแล้วหรือ” ท่านทูลตอบว่า “ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์²¹ ดุเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล²² และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย²³ และส่วน เยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล’²⁴ ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน”²⁵ ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ยุแหย่²⁶ พระองค์ทรงประพฤตอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

อาหับกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าจึงไม่ลงโทษอาหับทันที

²⁷ และอยู่มา เมื่อ อาหับ ทรง ได้ยิน พระวจนะ เหล่า นั้น พระองค์ก็ฝึกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่าง ค่อยๆ²⁸ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายัง เอลิยาห์ชาวทิซบิว่า²⁹ “เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุ

ร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา”

22

ประเทศซีเรียและอิสราเอลมีสันติกันอยู่สามปี

1 ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี

เยโฮชาฟัทช่วยอาหับสู้รบกับซีเรีย

2 ต่อไป ในปีที่สาม เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไป เฝ้า กษัตริย์แห่งอิสราเอล ³ และ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า “ท่านทราบกันหรือไม่ว่า ราโมทกิเลอาด เป็น ของ เรา และ เรา ได้ นั่ง อยู่ มี ได้ เอา ออก มา จาก มือ ของ กษัตริย์แห่งซีเรีย” ⁴ และ พระองค์ ตรัส กับ เยโฮชาฟัทว่า “ท่านจะยกไป ทำ ศึก ที่ ราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ” และ เยโฮชาฟัท ตรัส กับ กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้า ก็ เป็น อย่าง ที่ ท่าน เป็น ประชาชนของข้าพเจ้า ก็ เป็น ดัง ประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้า ก็ เป็น ดัง ม้า ของ ท่าน” ⁵ และ เยโฮชาฟัท ตรัส กับ กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด”

พวกผู้พยากรณ์ของอาหับพยากรณ์เท็จ

6 แล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็ เรียก ประชุม พวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า “ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” ⁷ แต่เยโฮชาฟัททูลว่า “ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ” ⁸ และ กษัตริย์แห่งอิสราเอล

ทูลเยโฮซาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถาม พระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เพราะ เขา พยากรณ์แต่ความ ร้าย ไม่เคย พยากรณ์ความ ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย” และเยโฮซาฟัททูลว่า “ขอ กษัตริย์ อย่า ตรัสตั้ง นั้น เลย” ⁹ แล้ว กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล จึง เรียก มหาดเล็ก คนหนึ่ง เข้า มา ตรัสสั่ง ว่า “ไป พามิ คายาห์ บุตร อิมลาห์ มา เร็วๆ” ¹⁰ ฝ่าย กษัตริย์ แห่ง อิสราเอล และ เยโฮซา ฟัท กษัตริย์ แห่ง ยูดาห์ ต่าง ประทับ บน พระที่นั่ง ทรง ฉลอง พระองค์ ณ ช่อง ว่าง ตรง ทาง เข้า ประตู เมือง สะมา เรีย และ ผู้พยากรณ์ ทั้ง ปวง ก็ พยากรณ์ ถวาย อยู่ ¹¹ และ เศเดคิ ยาห์ บุตร ชาย เคนาอะ นาร์ จึง เอา เหล็ก ทำ เป็น เขา และ พุด ว่า “พระเยโฮวาห์ ตรัส ตั้ง นี้ ว่า ด้วย สิ่ง เหล่า นี้ เจ้า จะ ผลัก คน ซีเรีย ไป จน เจ้า ปลายทาง เขา ทั้ง หลาย เสีย สิ้น” ¹² และ บรรดา ผู้พยากรณ์ ก็ พยากรณ์ อย่าง นั้น ทูล ว่า “ขอ เสด็จ ขึ้น ไป ราโม ทกิ เลอาด เกิด และมี ชัยชนะ เพราะ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง มอบ เมือง นั้น ไว้ ใน พระหัตถ์ ของ กษัตริย์”

มีคายาห์เป็นผู้พยากรณ์แท้

¹³ และ ผู้สื่อสาร ผู้ไป ตาม มีคายาห์ ได้ บอก ท่าน ว่า “ดู เกิด ถ้อยคำ ของ บรรดา ผู้พยากรณ์ ก็ พุด สิ่ง ที่ ดี แก่ กษัตริย์ เป็น ปาก เดียว กัน ขอ ให้ ถ้อยคำ ของ ท่าน เหมือน อย่าง ถ้อยคำ ของ คน หนึ่ง ใน พวก นั้น และ พุด แต่ สิ่ง ที่ ดี” ¹⁴ แต่ มีคายาห์ ตอบ ว่า “พระเยโฮวาห์ ทรง พระชนม์ อยู่ แน่ ฉะนั้น ไฉน พระเยโฮวาห์ ตรัส กับ ข้าพเจ้า อย่างไร ข้าพเจ้า จะ ต้อง พุด อย่าง นั้น” ¹⁵ และ เมื่อ ท่าน มา ฝ้า กษัตริย์ กษัตริย์ ตรัส ถาม ท่าน ว่า “มีคายาห์ ควร ที่ เรา จะ ไป ตี ราโม ทกิ เลอาด หรือ หรือ เรา ไม่ ควร ไป” และ ท่าน ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ขอ เชิญ เสด็จ ขึ้น ไป และมี ชัยชนะ พระเยโฮวาห์ จะ ทรง

มอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”¹⁶ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้า ปฏิญาณ ก็ ครั่ง แล้วว่า เจ้า จะ พุดกับเรา แต่ ความจริง ใน พระนาม ของ พระ เย โหวาห์”¹⁷ และท่าน ก็ ทูล ว่า “ข้า พระองค์ ได้ เห็น คน อิสราเอล ทั้ง ปวง กระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างเกาะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเกิด’”¹⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า “ข้าพเจ้า มิได้บอก ท่าน แล้ว หรือ ว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก”¹⁹ และมีคายาทูลว่า “ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวาร แห่งฟ้าสวรรค์ ยืน ข้างๆ พระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์ และข้างซ้าย²⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด’ บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น²¹ แล้ว มี วิญญาณ ดวงหนึ่ง มา ข้าง หน้า เฝ้า ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ‘ข้าพระองค์ จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง’²² และพระเยโฮวาห์ ตรัส กับ เขา ว่า ‘จะ ทำ อย่างไร’ และเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้า จะ ทำ ได้ สำเร็จ จง ไป ทำ เกิด’²³ เพราะ ฉะนั้น บัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ ทรง ใส่ วิญญาณ มูสา ใน ปาก ของ เหล่า ผู้พยากรณ์นี้ ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ พระเยโฮวาห์ ทรง ตรัส เป็น ความ ร้าย เกี่ยว กับ พระองค์”²⁴ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามา ใกล้ และ ตบ แก้ม มี คายาทูลว่า “พระวิญญาณ ของ พระเยโฮวาห์ ไป จาก ข้า พุดกับ เจ้า ได้อย่างไร”²⁵ และมี

คายาห์ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า” ²⁶ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า “จงจับ คายาห์พาเขากลับไป มอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแกโยอาชราชโอรสกษัตริย์ ²⁷ และว่า ‘กษัตริย์ตรัสตั้งนัว่า “เอาคนนี้อาจูกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ” ’ ” ²⁸ และมีคายาห์ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์” และท่านกล่าวว่า “โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด”

การสู้รบที่ราโมทกิเลอาด อาหับสิ้นพระชนม์ (2 พศต 18:28-34)

²⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด ³⁰ และกษัตริย์แห่งอิสราเอล ตรัส กับ เยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้า จะ ปลอม ตัว เข้า ทำ คีฏ แต่ท่าน จง สวม เครื่อง ทรง ของ ท่าน” และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม ³¹ ฝ่ายกษัตริย์ ประเทศ ซีเรีย ทรง บัญชา แม่ทัพ รถม ทั้ง สามสิบสองคนว่า “อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล” ³² และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮชาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า “เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว” เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮชาฟัท ทรง ร้อง ขึ้น ³³ และ อยู่ มา เมื่อ ผู้บัญชาการรถรบ เห็นว่า ไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หัน กลับ จาก ไล่ ตาม พระ องค์ ³⁴ แต่มีชาย คน หนึ่ง โกง ธนู ยิง เดา ไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอล เข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอูระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า “หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว” ³⁵ วันนั้น

การรบก็ดูเดือดขึ้น เขาก็หนุนกษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระ
 พักตร์เข้า ลูชน ซีเรีย จน เวลา เย็น พระองค์ก็สิ้นพระชนม์
 และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนองท้องรถรบ ³⁶ ประมาณ
 ดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า “ทุกคนจงกลับ
 ไป เมือง ของ ตัว และทุกคนจงกลับ ไป ภูมิลำเนา ของ ตัว”
³⁷ ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็นำมาฝังกรุงสะมาเรีย
 และฝังพระศพ กษัตริย์ไว้ใน สะมา เรีย ³⁸ เขา ล้าง รถ รบ ที่
 สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้
 ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่ง
 พระองค์ได้ตรัส ³⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และ
 บรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังงาช้างซึ่ง
 พระองค์ ทรง สร้าง ไว้ และ หั้ว เมือง ทั้ง ปวง ที่พระองค์ทรง
 สร้าง มิได้บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร แห่งกษัตริย์
 ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับสหายขึ้นครองแทนอาหับ

⁴⁰ อาหับ ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์
 และอาหับสหายราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เยโฮซาฟัทขึ้นครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 17:1; 20:31)

⁴¹ เย โฮ ชา ฟัท ราชโอรส ของ อาสา เริ่ม ขึ้น ครอง เหนือ
 ยู ดาห์ ใน ปี ที่ สี่ แห่ง รัชกาล อา หับ กษัตริย์แห่งอิส รา เอล
⁴² เย โฮ ชา ฟัทมี พระ ชนมายุ สามสิบ ห้า พรรษา เมื่อ ทรง
 เริ่ม ขึ้น ครอง และ พระองค์ ทรง ครอง ใน เยรูซาเล็ม ยี่สิบ
 ห้า ปี พระชนนี ของ พระองค์มีพระนามว่า อา ชู บาห์ ธิดา
 ของซิลทิ ⁴³ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาราช
 บิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำ
 สิ่ง ที่ ถูก ต้อง ใน สาย พระ เนต รพ พระ เย โฮ วาห์ แต่ปราชญ์
 สถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่อง

สัตว์ บุชา และเผา เครื่องหอม ใน ปุชนียสถาน สูงนั้น 44 เยโฮซา ฟัท ทรง กระทำ ไมตรี กับ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ด้วย 45 ส่วน พระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท และยุทธพลิงที่พระองค์ทรง สำแดง และสงครามที่พระองค์ทรง กระทำ มิได้บันทึก ไว้ ใน หนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ ประเทศยูดาห์หรือ 46 และพวกกะเทย ที่ ยัง เหลือ อยู่ คือ ผู้ที่ยัง เหลือ ในสมัยของอาสาราชบิดานั้น พระองค์ก็ทรง กำจัด เสียจาก แผ่นดิน 47 ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการ เป็นกษัตริย์ 48 เยโฮซาฟัททรง ต่อ กำปั่น ทารชิช เพื่อจะไป ขนทองคำจากโอфир แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึง เพราะไปแตกเสีย ที่เอซีโอนเกเบอร์ 49 แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัส กับเยโฮซาฟัทว่า “ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน” แต่เยโฮซาฟัทไม่พอพระทัย

เยโฮรัมขึ้นครองแทนเยโฮซาฟัท

50 และเยโฮซาฟัททรง ล่วง หลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของ พระองค์ และเขา ผัง พระศพ ไว้กับบรรพบุรุษที่ ใน นครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครอง แทนพระองค์

การครอบครองอันชั่วร้ายของอาหัสยาห์

51 อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรง เริ่ม ครอง เหนืออิสราเอล ใน สะ มา เรีย ใน ปีที่สิบ เจ็ด แห่ง รัช กาล เย โฮซา ฟัทกษัตริย์แห่ง ยู ดาห์ และ พระองค์ ทรง ครอบ ครอบ เหนืออิสราเอล สองปี 52 พระองค์ทรง กระทำ ชั่ว ใน สายพระเนตร ของ พระ เย โฮ วาห์ และ ทรง ดำเนิน ใน มรรคา แห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ผู้ทรง กระทำให้อิสราเอลทำบาป ด้วย 53 พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระ

1 พงศ์กษัตริย์ 22:53

94

1 พงศ์กษัตริย์ 22:53

เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราชบิดา
ของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a